

atletika

www.atletikasvk.sk

2 | júl 2015

Veľká dráma a malý zázrak

SLOVENSKO VYHRALO
III. LIGU ME A MÁ ZLATO
Z EURÓPSKÝCH HIER

Baku 2015
1ST EUROPEAN GAMES

NEVYKOĽAJILA HO ANI
ROZHODOVSKÁ MAFIA

DO VTÁČIEHO HNEZDA
SA VRÁTIA AJ NAŠI

KONEČNE SA NAŠŤVAL
- A BOLO ZLATO!

*OD MYŠLIENKY K VÝROBKU
výrazná orientácia spoločnosti
na zákazníka spolu s vlastným
konštrukčným a vývojovým
oddelením umožňuje zákazníkom
podieľať sa na vývoji nových
výrobkov a vytvoriť tak výrobky
presne podľa svojich predstáv.*

www.kovalsystems.com

KOVAL systems, a. s.
Križna 950/10
018 61 Beluša
Slovenská republika

Spoločnosť bola založená v roku 1993 pod názvom EK. Zameriavala sa na výrobu bankovej techniky, prostriedkov na uloženie a uschovanie dennej peňažnej hotovosti, ľahkej trezorovej techniky a archívnej technológie. V roku 2009 sa pretransformovala na akciovú spoločnosť KOVAL systems. Od začiatku sa zameriavala na aktuálne trendy, ktoré podnietili rozšírenie sortimentu o vysoko sofistikované produkty – automatizované sklady, archívy, triediace linky, automatické garážové systémy, infokiosky, bankomaty a zmenárenské automaty. Vďaka vysokej kvalite a pružnej reakcii na potreby trhu sa spoločnosť rýchlo etablovala na európskych trhoch.

DETSKÁ ATLETIKA - CESTA KU ZDRAVIU

Healthy Time[®]
Kids Athletics

CONCORD

SEVITECH

SILVESCO

EUROBELT
CONVEYOR BELTS GROUP

Virtual Com*

TESCO

Sport Marketing Company

 GODUR
DOPRAVNÉ PÁSY

 marsann

KOVAL[®] systems

 **RUŽINOVSKÁ
JEDNIČKA**

 **RADIO
Jemné**

 Z
ZÁPADOSLOVENSKÁ
TELEVÍZIA

 medi
TECHNOLOGY

 VERMAR

 SLOVENSKÝ ATLETICKÝ ZVÄZ
SLOVAK ATHLETIC FEDERATION

ČO NÁJDETE V ČÍSLE

4

EH 2015 / ME DRUŽSTEV

Dráma a zázrak v Baku | Maťov stĺpček

8

EP V CHÔDZI

Nevykolaťajila ho ani rozhodcovská mafia

10

MS PEKING 2015

Do Vtáčieho hniezda sa vrátia aj naši

12

NÁVRATY

Majstrovstvá SR v chôdzi na 20 km, v behu na 10 000 m a v polmaratóne | Európsky pohár na 10 000 m | B-katégoria EP klubov | Pohár mládeže v behu do vrchu | Juniorské a dorastenecké majstrovstvá SR | Medzištátne stretnutie dorastu

14

TALENT

Miroslava Vargová: Šprintérke učaroval oštep

I-IV

METODIKA

Doc. MUDr. Branislav Delej: Špičkový šport vyžaduje špičkovú operateru. Aj lekársku | Vďaka Tesco Behom pre život prichádza Leto plné zážitkov

15

BEH DO SCHODOV

Nízke prekážky vymenil za vysoké mrakodrapy

16

VČERA A DNES

Štvrtstoročie od Blažekovho triumfu na ME: Konečne sa našťaval – a bolo zlato!

20

ROZHOVOR

Jubilant Peter Berčík (75), jediný Slovák na poste šéfa čs. atletiky: Atletika ma nabíla energiou

23

ROZLÚČKA

Ivona Tomanová: Nádherná bodka za rokmi driny

24

U NÁS V KLUBE

Sparta Považská Bystrica: Štadión schátral, nadšenci ostali

26

PERSONÁLIE

Oslavujú | Opustili nás

Termín redakčnej uzávierky: 5. júla 2015

Radost slovenského tímu z víťazstva v Baku.

Foto: ŠTARTFOTO – JÁN SÚKUP

SLOVENSKÁ

atletika

sa dá kúpiť aj predplatiť

a Časopis SLOVENSKÁ ATLETIKA vydáva Slovenský atletický zväz v spolupráci so spoločnosťou Sport Marketing Company, s. r. o. – vychádza štyrikrát do roka.

a **Najpohodlnejšie** je zabezpečiť si ho formou celoročného predplatného v hodnote 10 eur – v tom prípade budete dostávať jednotlivé čísla bezprostredne po vyjení poštou na adresu, ktorú uvediete.

a Jednotlivé čísla (à 1,50 €) si môžete **zakúpiť** aj osobne na sekretariáte Slovenského atletického zväzu v Bratislave na Bajkalskej ulici 7A, 3. poschodie.

a V prípade záujmu kontaktujte Štefana Bielika, e-mail: bielik@atletikasvk.sk telefón: +421 918 750 215.

a Adresa na zasielanie poštových alebo e-mailových objednávok ročného predplatného:

Slovenský atletický zväz

Bajkalská 7A

831 04 Bratislava

Telefón: +421 918 750 215

E-mail: bielik@atletikasvk.sk

EDITORIAL

Návrat do Peking

Naším najlepším atlétom vrcholí príprava na top podujatia tohtoročnej sezóny. Čaká nás svetový šampionát sedemnásťročných, európsky juniorský aj do 23 rokov, Svetová univerziáda, Európsky olympijský festival mládeže a ako vyvrcholenie majstrovstvá sveta v Pekingu.

Pre mnohých budú najvýznamnejšími podujatiami v ich atletickej kariére a pre tých najlepších posledným veľkým predstavením pred budúcoročným olympijským sviatkom v Riu de Janeiro.

Olympiáda skrýva v sebe niečo magické, priťahuje pozornosť aj tých, čo bežne športom nežijú a z tých najúspešnejších robí legendy. Ako atlét som zažil tri, viem, o čom hovorím. Tú poslednú práve v dejisku tohtoročných majstrovstiev sveta – na olympijských hrách 2008 v Pekingu.

Malo to byť podujatie, ktorým mala vyvrcholiť moja športová kariéra. Bol som výborne pripravený, roky som na sebe pracoval, ale želaný výsledok sa nedostavil. Zranil som sa na poslednom vyladovacom tréningu počas aklimatizačného sústredenia v Japonsku. Moja tretia olympijská účasť nebola úspešná, ale kariéru som skončil vyrovnaný a odhodlaný prijať výzvy, ktoré mi prinesie život.

Osud mi doprial zostať pri športe a po siedmich rokoch sa do Pekingu vrátim, aj keď už trochu v inej pozícii. Verím, že tentokrát budeme stamodtiaľ odchádzať spokojný, že to bude pre slovenskú atletiku úspešný šampionát. Aj pre svetovú. Počas majstrovstiev sveta budeme spolurozhodovať o budúcnosti nášho športu. Na kongrese Medzinárodnej atletickej federácie zvolíme nového lídra – prezidenta IAAF, ale aj členov rady a jednotlivých komisií. Kandidáti na najvyšší post Sebastian Coe a Sergej Bubka sú dobrou voľbou pre náš šport, obaja majú vízie aj schopnosti atletiku ešte zatraktívniť a udržať ju v pozícii olympijského športu číslo 1.

Prajem si, aby bol Peking 2015 pre našich najúspešnejších príjemným zastavením sa pred OH 2016 v Riu de Janeiro. Do Ria si ako vedúci výpravy slovenských športovcov želim čo najviac limitárov z radov atlétov, ale aj naplnenie medailových ambícií. Je to ešte relatívne ďaleko, ale každému úspechu predchádza dlhá, precízna a náročná príprava.

PETER KORČOK,

predseda Slovenského atletického zväzu

Vydáva: Slovenský atletický zväz v spolupráci so Sport Marketing Company, s. r. o., ako občasník

Registračné číslo: MK SR: 2082/99 | ISSN 1335-4663-11

Editori: Gabriel Bogdányi, e-mail: gabriel@sa.sk | Marián Šimo, e-mail: msimo@stonline.sk

Autorský kolektív: Gabriel Bogdányi | Jozef Polešenský | Marián Šimo | Štefan Žilka

Grafická úprava: Peter Lajčák | Tlač: D&D International Slovakia, s. r. o. | Webová stránka SAZ: www.atletikasvk.sk

ČASOPIS O SLOVENSKEJ ATLETIKE

SLOVENSKÁ

atletika

AKO HISTORICKY PRVÝ VÍTAZ ATLETICKEJ SÚŤAŽE NA EURÓPSKYCH

DRÁMA A ZÁZRAK

Baku 2015
1ST EUROPEAN GAMES

Už pred záverečnými štafetami na 4 × 400 m v III. lige ME družstiev, ktorá bola súčasťou premiérových Európskych hier v Baku, púpali šéftrenerovi nášho zväzu Martinovi Pupišovi gratulačné esemesky k medailovej istote. Bronz bol v tej chvíli vo vrecku, striebro na dosah. Ibaže večný optimista Pupiš veril v zázrak a gratulantom odpisoval: „Aj keď... To by sme boli ale asi veľmi pažraví.“ Šéftrener do poslednej chvíle aj v takmer beznádejnej situácii veril, že premiérové atletické zlato poputuje na Slovensko.

Po 38 disciplínach zo 40 viedlo Rakúsko s náskokom 6,5 bodu. Zosadiť ho z pozície lídra sa javilo ako nemožné. Ženskú štafetu na 4 × 400 m síce vyhrali Slovenky

(štvorica Šalgovičová, Štuková, Bezeková, Putalová zlepšila národný rekord o 2,13 sekundy na 3:35,03 min), lenže hneď za našimi dofrčali do cieľa Rakúšanky.

Súperov náskok v boji o zlato sa síce scvrkol o ďalší bod, no v zlikvidovanie 5,5-bodovej straty v záverečnej štvrtkarskej štafete mužov veril málokto. Naši by museli dobehnúť šesť miest pred Rakúšanmi, čo vzhľadom na osobné rekordy štvorice Hufnagl (48,27), Matzinger (48,48), Kain (47,76), Gebhardt (47,96) vyzeralo ako utópia.

„Pred poslednou disciplínou sme boli mnohí viac-menej zmierení, že skončíme druhí. Rakúsky náskok bol dostatočný a mali dobrú štafetu,“ priznal kapitán našej reprezentácie Marcel Lomnický po mužskej štafete na 4 × 400 m, ktorá priniesla senzačné rozuzlenie.

Slováci Privalinec, Repčík, Danáč, Kučera ju vyhrali a Rakúsko skončilo celkovo až siedme,

Obdivuhodný výkon dosiahla diaľkárka Jana Veldáková - skočila 668 cm, len dva centimetre jej chýbali k limitu na tohtoročné MS aj budúcoročné OH.

keďže lepší čas ako oni dosiahli i Gruzínci, víťazi slabšieho prvého behu! Rozdiel šiestich miest bol na svete a aj úplne nečakaný triumf slovenského tímu v III. lige ME družstiev a na premié-

SKVELÉ, SKVELÉ, SKVELÉ

Osemnásťročný maturant Ján Volko pred odletom vravel, že si na 200 m trúfa na slovenský juniorský rekord 21,05 Ľuboša Balošáka. Nie však v Baku, ale až v ďalšej časti leta, ideálne na juniorských ME v Eskilstune. Zvereneц Nade Bendovej však útočil na rekord už vo svojej premiére na ME tímov - vyhral dvojstovku za 21,08 s 21-stotinovým náskokom... „Skvelé! Skvelé! Skvelé!“ komentoval šéftrener Pupiš výkon mladého Bratislavčana reprezentujúceho nitriansky Stavbár.

Tím, ktorý sa v Baku vo veľkej dráme postaral o malý zázrak.

HRÁCH BUDE NAVŽDY FIGUROVAŤ REPREZENTÁCIA SLOVENSKA

V BAKU

Dvaja lodivodi v jednej vode: šéftrener Martin Pupiš a kapitán Marcel Lomnický.

rových Európskych hrách. Záverečný účet – Slovensko 459,5 bodu, Rakúsko 459...

Čo sa stalo, prečo si Rakúšania nechali vyfúknuť takmer isté zlato? Paralympijskému víťazovi

vi na 400 a 800 m z Londýna 2012 Matzingerovi, ktorý má namiesto pravej ruky len protézu, na druhom úseku asi 80 m pred cieľom vypadol z ľavej ruky kolík. Kým ho zodvihol, ostatní mu ušli.

Slávnostný ceremoniál sa však omeškal. Rakúšania uvažovali o proteste. Mali pocit, že Azerbajdžanec Abbasov blokoval Matzingeru, preto mu kolík vypadol. Ak by ich protest uznali a domáce kvarteto diskvalifikovali, víťazom III. ligy i EH by boli oni. O pol bodu pred Slovenskom...

„Už sme boli pripravení na vyhlásovanie, keď sa zrazu objavili výsledky s Rakúskom na prvej priečke. Okamžite sme utekali podať protest. Keď sme ho vypisovali, prišiel za mnou športový riaditeľ rakúskeho zväzu Hannes Gruber a zagrataloval nám k víťazstvu. Keďže však členka ich tímu ďalej vypisovala papiere potrebné na protest, pokračovali sme v tom aj my, no popri tom sa intenzívne komunikovalo o tom, čo sa v štafete stalo. Zrazu však pán Gruber objal mňa i Peťa Korčoka a povedal, že si to s protestom rozmysleli,“ opisoval šéftrener Pupiš napäté trištvrtet hodinové čakanie na konečný verdikt.

(Pokračovanie na 6. strane)

ROZLÚČKA PO 22 ROKOCH

Diskárka Ivona Tomanová sa v Baku rozlúčila s reprezentáciou – 22 rokov po premiére v Európskom pohári 1993 v Rotterdame! „Na olympiádu do Atlanty 1996 som sa nedostala, ale Európske hry boli pre mňa nová motivácia. Vďaka nim som si kariéru o rok predĺžila,“ tvrdila 42-ročná Trnavčanka, po rekordérke Hanulákovej (tiež pôvodom Trnavčanke) druhá najlepšia slovenská diskárka histórie (59,24 m). V Baku skončila siedma (42,02) a interný cieľ – prehodit 45 m – nespĺnila. „V rozsvičke vyzerala výborne, ale v súťaži jej to nešlo,“ skonštatoval šéftrener. Prečo? „Pohltila ma atmosféra, lebo nemám skúsenosti s pretekmi na takejto úrovni. Nesústredila som sa na techniku, prvý ďaleký pokus letel mimo výseče,“ pokrčila ramenami veteránka...

(Viac v článku na 23. strane)

SLOVÁCI V BAKU

MUŽI **100 m:** 1. T. Benko 10,60, **200 m:** 1. Volko 21,08, **400 m:** 6. Privalinec 48,65, **800 m:** 2. Repčík 1:51,51, **1500 m:** 2. Pelikán 3:51,07, **3000 m:** 5. Pelikán 8:24,29, **5000 m:** 5. Vitko 14:56,08, **3000 m prek.:** 7. Jablkov 9:26,23, **110 m prek.:** 8. Bottlík 16,41, **400 m prek.:** 1. Kučera 50,70, **výška:** 1. Bubeník 226, **žrd:** 1. Zmoray 515, **dialka:** 6. Veszelka 701, **trojskok:** 6. Koch 15,38, **guľa:** 5. Olej 17,61, **disk:** 7. Olej 47,54, **kladivo:** 1. Lomnický 75,41, **oštep:** 1. Žeňúch 74,89, **4 x 100 m:** 3. Slovensko (Danáč, Turčáni, Volko, T. Benko) 40,80, **4 x 400 m:** 1. Slovensko (Privalinec, Repčík, Danáč, Kučera) 3:08,80.

ŽENY **100 m:** 3. Kršáková 11,76, **200 m:** 2. Bezeková 23,72, **400 m:** 1. Putalová 53,07, **800 m:** 5. Habovštiaková 2:07,67, **1500 m:** 5. Habovštiaková 4:30,17, **3000 m:** 5. Maniková 9:57,89, **5000 m:** 4. K. Berešová 16:52,06, **3000 m prek.:** 5. Beľová 11:11,34, **100 m prek.:** 2. Mokrášová 13,92, **400 m prek.:** 3. Holleyová 59,81, **výška:** 6. Z. Karaffová 174, **žrd:** 5. Hrvolová 340, **dialka:** 1. J. Veldáková 668, **trojskok:** 2. D. Veldáková 13,95, **guľa:** 4. Slošárová 14,18, **disk:** 7. Tomanová 42,02, **kladivo:** 1. Hrašnová 69,31, **oštep:** 7. Lašová 40,35, **4 x 100 m:** 1. Slovensko (Kršáková, Putalová, J. Veldáková, Bezeková) 44,92 – rekord SR, **4 x 400 m:** 1. Slovensko (Šalgovičová, Štuková, Bezeková, Putalová) 3:35,03 – rekord SR.

KONEČNÉ PORADIE **1. Slovensko 459,5**, 2. Rakúsko 459, 3. Izrael 431, 4. Moldavsko 403, 5. Azerbajdžan 365, 6. Bosna a Hercegovina 338, 7. Luxembursko 318, 8. Gruzínsko 285, 9. Malta 246,5, 10. Čierna Hora 239, 11. Andorra 162, 12. Macedónsko 144, 13. Albánsko 116, 14. Asociácia malých štátov Európy 100.

NAJVIAC BODOV ZÍSKALI

23 – Jozef Pelikán, **21** – Iveta Putalová, **20** – Alexandra Bezeková a Paula Habovštiaková, **18** – Matúš Olej, **17,5** – Jana Veldáková a Martin Kučera, **17** – Ján Volko a Tomáš Benko, **16,5** – Jozef Repčík.

DRÁMA A ZÁZRAK

Najsenačnejší víťaz - skokan o žrdi Ján Zmoray.

Osemnásťročný Ján Volko nečakane vyhral v Baku beh na 200 metrov.

(Dokončenie z 5. strany)

Z videozáznamu bolo totiž zjavné, že azerbajdžanský štvorstovkár neniesol na rakúskej kolízii nijakú vinu. Krátko pred desiatou večer miestneho času preto na Národnom olympijskom štadióne v Baku zaznelo mohutné: „Zlato je doma!“ Slovensko sa do histórie Európskych hier zapísalo ako prvý víťaz atletických súťaží.

„Úžasné! Vyhrali sme na prvý pohľad stratený súboj s Rakúskom,“ tešil sa finišman našej mužskej štafety na 4 × 400 m a víťaz behu na 400 m prekážok Martin Kučera. „Každý z nás išiel až do konca na doraz. V atletike to inak ani nejde, nikdy neviete, čo sa môže stať.“

„Rozhodovala každá disciplína, ukázalo sa, že každý výkon bol v dvojdnovom zápolení dôležitý. Každý bojoval naplno, preto sme dosiahli taký dobrý výsledok. Som rád, že sa nám podarilo zvíťaziť v tretej lige práve vtedy, keď bola súčasťou Európskych hier. Je to cenný úspech,“ tešil sa predseda SAZ Peter Korčok.

Dojatý šéftrener Martin Pupiš, ktorý skončil po súťaži spolu s kapitánom tímu Lomnickým v stípiarskej vodnej priekope, športovo priznal, že konečný výsledok je pre Rakúsko (viedlo od začiatku až takmer do konca) nespravodlivý. Zároveň však pripomenul, že športový osud bol nespravodlivý vlani aj k Slovensku, keď v Rige vypadlo z II. ligy.

„Taký je šport, raz máte šťastie, inokedy smolu,“ poznamenal Pupiš, ktorému vyšla predpoveď, že o tri medailové pozície a šty-

ŽRDE VO VLÁDNOM ŠPECIÁLE

V marci prvý raz v živote skákal na veľkom podujatí, halových ME v Prahe, a v Baku nečakane vyhral. „Vítazstvo Jána Zmoraya v žrdi nečakal asi nikto. Bojoval príkladne, naznačil perspektívu,“ poznamenal šéftrener na margo 24-ročného zverenca Petra Pažáka, ktorý si výkonom 515 cm o 5 cm zlepšil osobné maximum pod holým nebom. Zmoray napokon skákal na vlastných žrdiach, hoci hrozilo, že si bude musieť v Azerbajdžane nejaké požičať. Martin Pupiš: „Ako batožinu nám ich letecká spoločnosť odmietla prepraviť. Preto sme narychlo v spolupráci s SOV zorganizovali prevoz žrdí do Prahy, odkiaľ leteli do Baku v českom vládnom špeciále.“

ri miesta do rozširujúcej sa II. ligy ME (z 8 na 12) sa pobijú Rakúsko, Izrael, Moldavsko, Azerbajdžan a Slovensko. „Musím vyzdvihnúť celý tím, aj keď o konečnom umiestení vlastne rozhodli individuálne výsledky. V dvanástich disciplínach sme išli nad náš plán,“ dodal.

Zo 40 disciplín vyhrali naši takmer tretinu – až 13, kým Rakúšania len 7. Zo 14 tímov získali individuálne prvenstvá aj Izrael (6), Azerbajdžan (4 – 3 vytrvalec Ibrahimov!), tri Moldavsko, po dve Bosna a Čierna Hora, jedno Luxembursko, Gruzínsko a Albánsko. Hoci išlo o najnižšiu kategóriu ME, veľmi solídna bola nielen návšteva (ovplyvnená zaradením do programu EH: 22 500 divákov v prvý a 19 000 v druhý deň), ale aj výkony.

RADOŠŤ A SMÚTOK V JEDNOM

Radosť i smútok sa dali vyčítať z tváre diaľkarky Jany Veldáčkovej. V poslednom pokuse zachránila víťazstvo a skočila solídnych 668 cm. Lepší výkon sa pri jej mene objavil naposledy pred dvoma rokmi na mítingu v Brne. Za „osobákom“ spred siedmich rokov zaostala len o 4 cm. Prečo ten smútok? „Prekľajte dva centimetre! Mohla som mať limit na tohtoročné majstrovstvá sveta i budúročnú olympiádu,“ lamentovala. „Škoda, že som nevyužila výborné podmienky na sto percent – teplo, dobrý tvrdý povrch Mondo, perfektná doska... Tréningové ukazovatele jasne naznačujú, že limit mám v nohách. Len to ešte pretaviť do výkonu.“

V BAKU

Dve štvrtkárské štafety, ktoré priklincovali šťastný záver: ženská (zľava) Štuková, Šalgovičová, Bezeková, Putalová...

„Mnohí naše víťazstvo bagatelizujú: veď to bola len tretia liga. Ak si však porovnate víťazné výkony v Baku s prvou či druhou ligou, viaceré by aj v nich obstáli,“ upozornil Pupiš. Až tri boli najlepšie zo všetkých líg vrátane superligy: Gegovej 1500 m (4:11,58) a Ibrahimovove časy na 3000 (7:54,14) a 5000 m (14:02,16).

Slovenský tím neštartoval v najsilnejšom zložení. Keďže ME boli súčasťou Európskych hier, nominácia 50 pretekárov sa uzatvárala už na konci februára bez možnosti ich nahradiť inými. Najviac to skomplikovalo situáciu na 110 m prekážok: za dištancovaného Bicianu zaskakoval prekážkar na 400 m Jakub Bottlík. Pre zranenia či iné dôvody chýbali v Baku osemstovkárka Hrivnák Klocová, prekážkarka na 400 m

Slaničková a Pešková, vytrvalec Urban, stípiar Valachovič či diskár Holica.

V roku 2017 sa slovenská reprezentácia predstaví znova v II. lige. Jej súpermi budú Litva a Lotyšsko, ktoré zostúpili z prvej, tímy na 3. až 8. mieste v tohtoročnej druhej (Maďarsko, Srbsko, Chorvátsko, Island, Cyprus, Slovinsko) a trio postupujúce z tretej ligy – Rakúsko, Izrael a Moldavsko.

„K úspechu na vyšších fórach vedie ešte dlhá cesta,“ pripomenul predseda SAZ Peter Korčok. „Naša úloha je udržať súčasnú špičku pri atletike čo najdlhšie a postarať sa, aby popri nej vyrástla ďalšia silná generácia. A to v našich podmienkach nie je jednoduché.“

GABRIEL BOGDÁNYI

... a mužská (zľava) Privalinec, Repčík, Kučera, Danáč.

MAŤOV
STÍPČEK

AJ ATLETIKA JE KOLEKTÍVNY ŠPORT

Atletika je síce individuálny šport, ale má aj tímové súťaže. Vlastne od začiatku kariéry nás tréneri vychovávali ako tímových hráčov. Veď len málokto z našej špičky neprešiel krajskými súťažami mladších či starších žiakov. Pamätám si, ako som sa ako chlapec tešil z každého medailového umiestenia na 60 m prekážok, v behu na 1000 m alebo v chôdzi, ale aj na to, že nič sa nevyrovňalo radosti z toho, keď sme ako družstvo vyhrali celé kolo.

Teší ma, že v ostatných dvoch rokoch môžem zažiť podobné pocity znova vďaka atletickej lige. Tesné súboje o každý bod a rivalita medzi klubmi znásobuje radosť z víťazstva. Aj preto sa snažím pomáhať Dukle čo najčastejšie. Kolektív je dôležitý – aj v príprave. Veď kto by zvládol dlhé mesiace na sústredení sám? Aj keď si tréning odšliapem vo vlastnej réžii, je rozdiel byť na štadióne, lesnom chodníku, či niekde na ceste široko-daleko sám, alebo hltáť tréningové kilometre v skupinke a vzájomne sa hecovať.

Pocit, že sme kolektív, rastie na význame, keď sme v reprezentačnom drese, vtedy, keď ide o našu krajinu, o Slovensko. My chodci to najčastejšie zažívame na našich svetových alebo európskych pohároch. Ale je ešte aj čosi viac. Niekedy až závidím kolegom z reprezentácie, ktorí môžu za Slovensko bojovať na majstrovstvách Európy družstiev, kde chodza nie je. Tam je asi spolupatričnosť na najvyššej úrovni. Navyše, ak sa darí, tím strhne do eufórie aj fanúšikov.

Už dlho som nebol taký hrdý, že som atlét, ako v závere júna pri sledovaní titulok, statusov a článkov z Európskych hier v Baku. Cítil som, že hoci každý z našich sa na štadióne predstavil v individuálnej disciplíne, všetci spolu tvorili skvelý súdržný tím. S dovolením, mal som však príjemný pocit, že jeho súčasťou sme aj my, ktorí sme do bojov nezasiahli, lebo sme nemohli, a držali sme palce z domu.

Dúfam, že po úspechu v Baku aj zarytí individualisti pochopia, že atletika je (aj) kolektívny šport!

Maťov Stípeček

MATEJ TÓTH AJ DO TRETICE V CHODECKOM EURÓPSKOM POHÁRI

**NEVYKOĽAJILA HO ANI
ROZHODCOVSKÁ MAFIA**

Dsemnásteho apríla zažil Matej Tóth na mítingu chodeckého seriálu IAAF v portugalskom Riu Maior šok – prvý raz po takmer desiatich rokoch ho diskvalifikovali. Už v cieľi, kam dokráčal štvrtý. Mračná neistoty, ktoré priniesla ničím racionálnym nevysvetliteľná diskvalifikácia, však Európsky pohár v Murcii definitívne rozohnal. Matej si vybojoval na 20 km druhú priečku výkonom 1:20:21 h.

Tóth sa na dvadsiatke tretí raz v rade dostal na stupne víťazov, čo sa v krátkej histórii tohto podujatia podarilo iba štvornásobnému olympijskému šampiónovi Korzeniowskému. „Byť v niečom ako Korzeniowski znie veľmi príjemne, pohladí to dušu,“ reagoval Spišiakov zverenie na štatistickú zaujímavosť.

Na Európsky pohár, aj vzhľadom na to, čo sa udialo v Riu Maior, cestoval náš najlepší chodec skromne a – s pokorou. „Ak budem v prvej šestke, bude to fajné.“ Hoci si to nepriznával, diskvalifikácia mu víťala v podvedomí. Čo ak znovu?

Vicemajster Európy na 50 km však nenechal nič na náhodu. S trénerom Matejom Spišiakom a fyzioterapeutmi z Dukly sa pre istotu pustil do svojej chodeckej techniky, hoci patrí medzi najvzorovejšie na svete: „Bádali sme, bádali, a zistili sme drobnú asymetriu – jednu nohu som mal vo vzduchu trochu dlhšie ako druhú. V príprave na EP som sa to snažil odstrániť, aby ani v prípade, ak naozaj existuje nejaká rozhodcovská mafia, neboli nijaké pochybnosti o čistote môjho štýlu.“ Do uší sa mu totiž dostalo, že v Riu Maior rozhodoval človek, o ktorom sa vie, že sa aj v minulosti snažil ovplyvňovať ostatných arbitrov, aby vyhodili toho či tamtoho.

Dvadsiatka v Murcii 17. mája bola Tóthova tretia v tomto roku. V Poděbradoch finišoval druhý za Nemcom Linkem, v Riu Maior štvrtý, no v cieľi ho dodatočne diskvalifikovali. Nastupoval na ňu s čistou hlavou, konšpiračné teórie o mafii nechal v hotelovej izbe.

Vo výše 30-stupňovej horúčave šliapal v konkurencii 59 chodcov takticky skvele: na 5. km bol piaty (20:14), na desiatom štvrtý (40:14), na pätnástom tretí (1:00:17) a v cieľi senzačne druhý.

Tridsaťdvaročného odchovanca nitrianskej chôdze zdolal iba lanský kontinentálny šampión na 20 km Miguel Ángel López zo Španielska. V domácich, dôverne známych podmienkach sa jediný dostal pod 1:20 h (1:19:52).

„Som taký šťastný! Zlato pre Miguela, striebro pre Mateja,“ zavesil na Twitter radostný odkaz španielsky manažér Alberto Armas zo spoločnosti Alka Sport, ktorý sa stará už ôsmy rok o Tóthove štarty na mítingoch v zahraničí. Jeho radosť bola pochopiteľná, prvé dve priečky obsadili jeho klienti.

Matejov výsledok v Murcii bol o to cennejší, že okrem úradujúceho majstra sveta na 50 km Íra Heffermana nechýbal v štartovom poli nik – šliapali všetci najlepší dvadsiatkári plus päťdesiatárska špička.

Spoločná radosť zo striebra: Matej Tóth a jeho tréner Matej Spišiak.

Matej Tóth sa v Murcii od štartu držal v popredí.

NA PIEDESTÁLE: V ŠPANIELSKEJ MURCII ZÍSKAL NA 20 KM STRIEBRO

SLOVÁCI V MURCII

MUŽI - 20 km	2. Tóth 1:20:21, 28. Kučmín 1:26:53, 37. Majdán 1:30:31, 39. Spevák 1:31:48, družstvá: 6. Slovensko (Tóth, Kučmín, Majdán/Spevák).
MUŽI - 50 km	15. Tišťan 4:02:26 – limit na MS 2015 a OH 2016.
ŽENY - 20 km	31. Czaková 1:36:42, 36. Hornáková 1:43:33, Gáliková (všetky SR) preteky nedokončila, družstvá: Slovensko neklasifikované.
JUNIORI - 10 km	4. Úradník 41:39, 28. Morvaj 44:55, 35. Černý (všetci SR) 46:33, družstvá: 7. Slovensko (Úradník, Morvaj/Černý).

„S medailou som veľmi nepočítal, zišla sa tu mimoriadne silná konkurencia. Rusi Ivanov, Strelkov, Krivov, Trofimov, štyria Španieli na čele s Lópezom, talianske kvarteto viedol Rubino, Nór Tysse, Nemec Linke, ktorý ma zdolal v Poděbradoch, ukrajinský víťaz lanského Svetového pohára Dmytrenko, európsky rekordér Francúz Diniz – to hovorí za všetko. Svoje reálne možnosti som odhadoval okolo 6. miesta,“ priznal Tóth. „Preto pre mňa druhé miesto znamená vlastne ako keby víťazstvo. Na Lópezu som tentoraz nemal nárok.“

Tóthovi sa ušla pochvala aj od kouča Mateja Spišiaka: „Preteky zvládol výborne takticky, naozaj sme pred nimi nemali veľké oči. Maťov výsledok je o to cennejší, že šliapal absolútne bezchybne technicky – to je pre mňa i preňho kľúčové zistenie pred blížiacim sa svetovým šampionátom v Pekingu. Európsky pohár v Murcii, chvalabohu, ukázal, že v Riu Maior išlo o nejakú čudnú zákulisnú hru...“

Z Tóthovho výkonu, keď druhú polovicu odšliapal o sedem sekúnd rýchlejšie ako prvú, bol nadšený i šéftrener našich chodcov Roman Benčík. „Výkon 1:20:21 je obdivuhodný, zrodil sa totiž v mimoriadne náročných klimatických podmienkach. Ortuť v teplomere sa vyšplhala na 30 stupňov v tieni, na slnku bolo ešte o šesť viac,“ pripomenul.

Pre Mateja je striebro z Murcie už tretie medailové umiestenie na 20 km na EP v rade. V roku 2011 v portugalskom Olhãu zvíťazil po dodatočnej diskvalifikácii Rusa Jemeljanova za doping (zlatú medailu mu doručili až v závere júna 2015) a pred dvoma rokmi doma v Dudinciach skončil tretí.

„A teraz si konečne vychutnám kávu na terase nášho domu,“ tešil sa Matej Tóth na chvíľku oddychu v spoločnosti najbližších. Pred Európskym pohárom mal totiž povinnosť vyše hlavy – okrem tvrdých tréningov sa zároveň sťahoval z bytu na Zimnej ulici v Banskej Bystrici do nového domu.

Na tlačovej konferencii po návrate: zľava šéftrener Martin Pupiš, Matej Tóth, Martin Tišťan a Miroslav Úradník.

ZA OSOBÁKY TORTA OD
TRÉNEROVEJ MANŽELKY

V Murcii zaujali aj dvaja mladíci z banskobystrickej Dukly – Miroslav Úradník a Martin Tišťan. Majka Gáliková, ich kolegyňa z reprezentácie a manželka šéftrenera i osobného kouča oboch chlapcov Romana Benčíka, každému z nich za dobré výsledky upiekla po návrate tortu.

Úradník skončil v súťaži juniorov na 10 km štvrtý v osobnom rekorde 41:39 min, iba 19 sekúnd ho delilo od bronzu. Zlepšil však o päť priečok najlepšie slovenské umiestenie juniora v EP, ktoré doteraz patrilo Patrikovi Spevákovi (9. v Olhãu 2011).

Devätnásťročnému mladíkovi sa po príchode z Murcie hovorilo fažko, tréma urobila svoje. „V mojich pocitoch sa mieša radosť zo štvrtej priečky i osobáku, a zároveň smútok, že mi tesne ušla medaila,“ dostal napokon zo seba Úradník. Pochválil ho i Matej Tóth: „Keď som sa ja v roku 2001 učil pred Európskym pohárom na maturitu, preteky mi nevyšli. Mirko ich však výborne zvládol, klobúk dolu pred ním. Verím, že sa úspešne popasuje aj s maturitou.“ Na druhý deň po návrate si Úradník poradil aj so skúškou dospelosti...

Dvadsaťtriročný Martin Tišťan skončil na 50 km pätnásty v osobnom rekorde 4:02:26 h. Oveľa dôležitejšie bolo, že splnil limit (4:06:00) na MS v Pekingu i budúcoročné olympijské hry v Riu de Janeiro (4:03:00).

„V posledných 10 kilometroch moje telo už zvyšujúcu sa teplotu cítilo, eufória a vidina limitov však bola taká veľká, že som horúčavu úplne ignoroval,“ vrel Martin, ktorého jedným z prvých gratulantov v cieľi bol otec. Letel s našou výpravou do Murcie za vlastné a určite to neofutoval. Vidieť synov životný výkon na vlastné oči sa len tak hoci komu nepodarí.

„Pred dvoma-tromi rokmi som ani len nesníval, že splním olympijský limit a budem mať reálnu nádej vychutnať si atmosféru najväčšieho športového podujatia. Vtedy boli pre mňa vzdialené aj majstrovstvá Európy, nieto olympiáda. Že to všetko príde takto rýchlo, to som naozaj nečakal,“ priznal študent 2. ročníka telesnej výchovy a trénerstva atletiky na KTVŠ na Filozofickej fakulte UMB v Banskej Bystrici.

ÚSPECHY NA EP V CHÔDZI

JEDNOTLIVCI

1. **MATEJ TÓTH** (20 km, Olhão 2011)
2. **MATEJ TÓTH** (20 km, Murcia 2015)
3. **MATEJ TÓTH** (20 km, Dudince 2013)
4. **IGOR KOLLÁR** (20 km, La Coruña 1996)
4. **MIROSLAV ÚRADNÍK** (10 km juniory, Murcia 2015)
7. **PETER KORČOK** (50 km, Miskolc 2005)
7. **KLÁRA MALÍKOVÁ** (10 km juniorky, Miskolc 2005)

DRUŽSTVÁ

3. **TÍM MUŽOV NA 50 km** (Š. Malík, Korčok, Kalina/Mrázek, Dudince 1998)
3. **TÍM ŽIEN** (Z. Malíková, Gáliková, Czaková, Metz 2009)
4. **TÍM MUŽOV NA 20 km** (Kollár, Mrázek, Tichý/Š. Malík, La Coruña 1996)
4. **TÍM MUŽOV NA 20 km** (Tóth, Pupiš, Kučmín, Miskolc 2005)
5. **TÍM MUŽOV NA 50 km** (R. Benčík, Korčok, Mojžiš/Verkin, La Coruña 1996)
5. **TÍM MUŽOV NA 20 km** (Tóth, Pupiš, Korčok, Čeboksary 2003)

Pripravil GABRIEL BOGDÁNYI

SVETOVÁ ATLETICKÁ ŠPIČKA SA SEDEM ROKOV PO OLYMPIÁDE

Špičková atletika sa po siedmich rokoch vráti do Vtáčieho hniezda v Pekingu. Štadión, ktorý pred siedmimi rokmi počas olympijských hier uchvátil celý svet, bude od 22. do 30. augusta hostiť 15. majstrovstvá sveta. Medzinárodná atletická federácia dúfa, že budú rekordné. Predbežne sa na ne prihlásilo 2567 pretekárov z 203 členských krajín. V Pekingu nebudú chýbať ani slovenskí atléti. Napriek zložitejšiemu kvalifikačnému systému – už nie sú dva druhy limitov, ale len jeden prísnejší – šéftrener SAZ Martin Pupiš verí, že Slovákov bude viac ako pred dvoma rokmi na šampionáte v Moskve. „V optimálnom prípade by sme mohli poslať do Číny pätnásť pretekárov,“ prognózoval pred začiatkom letnej sezóny. Na začiatku júla, päť týždňov pred uzávierkou nominácie, mali splnené kritérium pre účasť na MS dvanásť Slováci. Medzi nimi aj takí, ktorí skvelú atmosféru vo Vtáčom hniezde už okúsili na vlastnej koži na OH 2008. Čo im, ale aj ďalším, ktorí na pekínskej olympiáde štar-tovali a teraz sa o štart v čínskej metropole uchádzajú znova, ostalo v pamäti z ich štartu v Pekingu, prinášame v nasledujúcich riadkoch.

DO VTÁČIEHO HNIEZDA
SA VRÁTIA AJ NAŠI

TÓTH: PRE MŇA PRELOMOVÉ HRY

„Peking si pamätám ako veľkolepú olympiádu, perfektne zorganizovanú. Vtáčie hniezdo je asi najúžasnejší štadión na svete, má akési zvláštne čaro či dokonca charizmu. Hry 2008 boli z hľadiska mojej kariéry prelomové. V pretekoch sa mi síce nešlo zle, ale bolo z toho až 26. miesto a veľké sklamanie. Ešte na olympiáde padlo definitívne rozhodnutie o prechode na päťdesiatku. Nezabudnem na 16. august a na cestu v autobuse zo štadióna späť do dediny. Sedeli sme s trénerom Jurajom Benčíkom a šéftrenerom zväzu Vladimírom Bezdičkom, a tušímže ešte v útrobach štadióna a súčasne, sme sa vyslovili, že nastal správny čas zmeniť disciplínu. Chodecký okruh v Pekingu v srdci Olympijského parku nebol úplne podľa mojich predstáv. Chýbal na ňom úsek v chládku a ani atmosféra sa mi nevryla do pamäte tak ako na MS 2009 v Berlíne, OH 2012 či ME 2014 v Zürichu. Aj preto som rád, že na tohtoročnom svetovom šampionáte bude iný okruh – trochu útulnejší, v parku vedľa štadióna. Pred siedmimi rokmi som si viac ako svoje preteky užil atmosféru hier, krásnu olympijskú dedinu a atletické súťaže na zaplnenom štadióne.“

(Matej Tóth došiel do cieľa chodeckej dvadsiatky na 26. mieste, o šesť priečok si zlepšil svoje predchádzajúce vystúpenie na OH v Aténach 2004. Vo vyše 30-stupňovej horúčave dosiahol solidný čas 1:23:17, ale umiestenie ho netešilo. Nečudo, rok predtým na majstrovstvách sveta v Osake skončil o 12 miest lepšie ako v Pekingu.)

HRIVNÁK KLOCOVÁ: FINÁLE MI TESNE UŠLO

„Na Peking mám dobré spomienky, keďže na olympiáde som sa výrazne priblížila k osobnému rekordovi na 800 m – zaostala som za ním len o 29 stotín. Mrzí ma len to, že som nemala viac športového šťastia a finále mi ušlo veľmi tesne. Celkovo jedenásta priečka ma potešila, lebo som výrazne prekročila svoje tabuľkové postavenie pred Pekinom, keďže som figurovala okolo 16. miesta. Som rada, že na vrchole roka som na rozdiel od mnohých popredných bežkyň, ktoré pohoreli, dosiahla čas na úrovni svojho maxima.“

(Aj Lucia Klocová si tesne pred OH zabehla v Paríži osobný rekord 1:58,51 min a tajne túžila, že prekĺzne do finále. V rozbehu finišovala tretia za 1:59,42 a priamo postúpila do semifinále. V prvom potom skončila tiež tretia v treťom najlepšom čase svojej kariéry 1:58,80, no priamo postúpili len najlepšie dve. K priamemu postupu jej chýbalo len 19 stotín. Do finálovej osmičky sa neprešmykla ani časom, posledný postupový bol 1:58,28.)

ZNOVA STRETNE V ČÍNSKEJ METROPOLE – NA ŠAMPIONÁTE

HRAŠNOVÁ: CHCELA SOM MEDAILU

„Pekinská olympiáda bola moja prvá a bol to pre mňa veľký zážitok. Všetko bolo dovtedy nepoznané – rôzne ceremónie, slub, mediálne vystúpenia až po príchod do dediny pre športovcov, ktorá ma

ohromila svojou veľkoleposťou. Doteraz je olympijské finále jediný štart v mojom živote, ktorý by som si chcela zopakovať. Kvalifikáciou som prešla hladko, bola som vtedy jednoznačný kandidát na medailu. Tvrdím, že som mala životnú formu. Žiaľ, desať dní pred štartom som si vyklbila na tréningu rameno. Liečila som ho potom ešte niekoľko mesiacov. Aj keď som mohla s týmto hendikepom hádzať, ubralo mi to veľa energie, no najmä seba-vedomia. Prestala som veriť, že medaila je reálny cieľ. Myslím si, že dnes by som sa už s niečím takým vyrovnala. Preto mi je ľúto, že tie chvíle sa už nedajú vrátiť. Napriek sklamaniu z výsledku mám pekinský štadión rada. Je na ňom úžasná atmosféra. Svetový šampionát nepovažujem za reparát za olympiádu, okolnosti sú už úplne iné. Teším sa však, že sa do Vtáčieho hniezda opäť vrátim.“

(Martina Hrašnová pár týždňov pred olympiádou 2008 posunula v Reimse slovenský rekord na úctyhodných 76,82 m. Aj v pekinskej kvalifikácii hádzala výborne, dosiahla tretí najlepší výkon 72,87 m a prvý raz v kariére sa dostala do finále na vrcholnom seniorskom podujatí. Postup do osmičky zachraňovala tretím hodom dlhým rovných 71 metrov a už sa nezlepšila. Nie najlepší deň ukončila tak, že v šiestom pokuse po páde okúsila aj tvrdoš pekingského vrhačského kruhu. Po finále – skončila v ňom ôsma – si od žiaľu aj poplakala.)

D. VELĎÁKOVÁ: POHLTILA MA ATMOSFÉRA

„Moje spomienky na Peking sú plné nových zážitkov – boli to moje prvé olympijské hry! O štarte pod piatimi kruhmi som snívala už od začiatku kariéry. Uchvátil ma obrovský štadión a tisíce divákov, ktorí ho večer čo večer počas atletických súťaží zaplňali. Vo Vtáčom hniezde som sa veru cítila ako ihla v kope sena. Už kvalifikácia trojskoku prebiehala vo skvelej atmosfére a na výbornom povrchu. Túžila som prebojovať sa do finále, žiaľ, nevyšlo mi to. Zaplatila som nováčikovskú daň – atmosféra ma úplne pohltila, súťaž som príliš nevnímala, skôr ľudí okolo... Napriek neúspešnej kvalifikácii som rada, že som mohla

v Pekingu štartovať. Rada by som sa tam vrátila v tomto roku a opäť si zaskákala vo Vtáčom hniezde. Najlepšie dvakrát – v kvalifikácii i vo finále.“

(Májový slovenský rekord 14,51 m v talianskej Pavii pasoval Danu Veldákovú za adeptku na olympijské finále. Ibaže čerstvá inžinierka ekonomie kvalifikáciu pobabrala – tri neplatné pokusy. Pred odrazom namiesto skrátenia kroku ho ešte viac naťahovala. V živote vraj takú chybu neurobila, tvrdila uslzená Danko. Jej plač bol pochopiteľný, veď na finále napokon stačilo 14,18 m, čo vtedy skákala priam na požiadanie.)

REPČÍK: TAKMER SOM ONEMEL

„V čase pekinskej olympiády som mal len dvadsaťjeden rokov a štart na tomto podujatí pre mňa znamenal splnenie veľkého sna. S odstupom času si myslím, že najmä pre svoj vek som si ju veľmi neužil. S terajším rozumom a skúsenosťami by som mnohé veci vnímal či urobil inak. Nevieť, či to bolo iba vekom, ale keď nás pred rozbehom zaviedli z rozvíčovacieho štadióna na hlavný, takmer som onemel. Obrovský kotol, v ňom 80-tisíc divákov. Bolo to čosi priam neskutočné. Skončil som už v rozbehoch a celkovo až v piatej desiatke, preto by bolo veľmi príjemné vrátiť sa v auguste do Vtáčieho hniezda a odčiniť vtedajší nemastný-neslaný výkon.“

(Dvanásteho júna 2008 prekonal Jozef Repčík na Zlatej trete v Ostrave časom 1:44,94 min bezmála 40-ročný slovenský rekord Jozefa Plachého. Čakalo sa, že by mohol postúpiť aspoň do 24-členného semifinále. Ibaže v rozbehu finišoval až piaty za 1:48,64, pričom priamo postúpili iba najlepší dvaja. Nevymestil sa ani do osmičky, ktorá sa do semifinále kvalifikovala na základe najlepších časov. Stačilo 1:46,54. Repčík obsadil celkovo až 46. miesto z 58 bežcov.)

J. VELĎÁKOVÁ: ZAPLATILA SOM NOVÁČIKOVSKÚ DAŇ

„Do Pekingu som cestovala na svoje prvé olympijské hry, preto na ne spomínam rada, hoci v diaľkarskom sektore sa mi vôbec nedarilo. Neosnila som, to rozhodne nie, ale účasť na krásnej olympiáde mi nik nezvezme. Každému, kto maká naplno, dáva do svojho športovania všetko, by som zo srdca dopriala zažiť atmosféru najväčšieho športového sviatku. Cítila som sa v neskutočnej forme, ale asi som zaplatila nováčikovskú daň. Povrch rozbežiska vo Vtáčom hniezde bol neskutočne rýchly – a ja som sa preto do rozbehu nezmesťila a odišla domov bez akéhokoľvek výkonu. Rada by som sa teraz do Pekingu vrátila. Urobím všetko, aby som si oživila spomienky na krásny štadión a tentoraz už na ňom dosiahla pekný výsledok.“

(Štyri dni po Danke si aj jej o desať minút mladšia sestra zapísala v Pekingu tri prešľapy. Formu však mala, na zaplnenom štadióne, kde sa aj predpoludním tiesnilo bezmála 90-tisíc divákov, zaletela v prvom pokuse k hranici 680 centimetrov a v druhom dokonca až k 690 cm. Preto ju neplatné skoky hnevali oveľa viac, ako keby skákala na úrovni šesť a pol metra. Posledná postupujúca Jamajčanka Hammondová dosiahla 660 cm. Inak aj Jana Veldáková si v roku pekinskej olympiády utvorila osobný rekord – dosiať platných 672 cm.)

M-SR V CHÔDZI NA 20 KM

KTO INÝ - TÓTH

Po lanskom dubnickom experimente sa prvý raz v histórii bojovalo o slovenské chodecké tituly na 20 km v Česku. Titul, ôsmy na tejto trati v kariére a celkovo dvanásť, si v Poděbradoch v rámci 83. ročníka medzinárodných pretekov vybojoval časom 1:20:51 h Matej Tóth (celkovo bol druhý za Nemcom Linkem) pred kolegami z Dukly, obhajcom Patrikom Spevákom a Petrom Tichým ml. „Už dávno sme nemali v jedných pretekoch päť pretekárov s časom 1:30 h a lepším. Výber Poděbradov za dejisko šampionátu bol dobrý ťah,“ skonštatoval chodecký šéftrener Roman Benčík. V medzištátnom stretnutí naši muži vyhrali, juniori skončili druhí (Úradník vyhral súťaž jednotlivcov), ženy piate a juniorky ôsme.

M-SR V BEHU NA 10 000 M

ÚSPEŠNÍ OBHAJCOVIA

Aj o tituly na 10 000 m na dráhe sa bojovalo v Česku, po dohode zväzov sa v Ústí nad Orlicí uskutočnil spoločný šampionát ČR a SR. V pretekoch žien Katarína Berešová (Obal servis Košice) časom 34:31,36 min s bezmála dvojnásobným náskokom obhájila zlato pred Lubomírou Maníkovou. Zverienka trénera Valisku bola výrazne lepšia aj ako česká šampiónka Stewartová (36:04,54). Titul obhájil aj Jozef Urban (JM Demolex Bardejov) výkonom 30:16,54 a v celkovom poradí ho zdolal iba český šampión Olejníček (30:10,58). Juniorské zlato putovalo do Nítry zásluhou Michala Talána z AC Stavbár (32:35,70).

M-SR DORASTU

TAKÁCSOVEJ TRI ZLATÉ

Najúspešnejším klubom na dorasteneckom šampionáte v Dubnici bol ŠK ŠOG Nitra s 9 titulmi pred VŠC Dukla Banská Bystrica s 8 zlatými, po tri prvenstvá si vybojovali Slávia STU Bratislava a Spartak Dubnica. Vlni so 6 prvenstvami najúspešnejšia trnavská Slávia získala tentoraz len dve. Najviac zlatých medailí si vybehala Simona Takácsová z ŠK ŠOG Nitra, ktorá vyhrala na 100 i 400 m prekážok a bola členka víťaznej štafety na 4 × 100 m. Okrem nej po dve individuálne zlaté medaily získali aj Matúš Vajči z VŠC Dukla (100 a 200 m), jeho klubový kolega Jakub Kubinec (diaľka a trojskok), Adrián Baran z Vranova nad Topľou (guľa a disk) a Mária Šimlovičová reprezentujúca AFK Nové Mesto nad Váhom (100 a 200 m).

M-SR V POLMARATÓNE

TITUL PRE TRÉNERA

Jubilejný, 50. ročník Behu k srdcu SNP v Martine dostal v tomto roku punc domáceho polmaratónskeho šampionátu. U mužov získal titul obhajca Jozef Urban, keď finišoval tretí v slovenskom výkone roka 1:07:49 za kenským duom Abel Kibet (1:05:52) – Henry Kemboi (1:07:07). „Zlato je najmä pre trénera Dušana Valenta. Ďakujem mu za výbornú spoluprácu a trpezlivosť. Niekedy to má so mnou naozaj ťažké,“ priznal Urban sebakriticky. Celkovo druhá za Keňankou Stelloh Barsosiovou (1:16:44), no v hodnotení majstrovstiev SR prvá, skončila Jana Martinská (MAC Redox Lučenec) za 1:25:13 a vybojovala si premiérový polmaratónsky titul v kariére. V tímových súťažiach triumfovali muži TJ Obal servis Košice (Sahajda, Valíček, Mockovčiak, Repák) a ženy MKŠS Kysucké Nové Mesto (Vitková, Pochybová, Polačková).

EP V BEHU NA 10 000 M

BOJOVNÍČKA BEREŠOVÁ

Zväz pokračuje vo filozofii podpory dlhých behov a na 19. ročník Európskeho pohára na 10 000 m poslal do Cagliari v regióne Chia na Sardínii oboch tohtoročných šampiónov. Katarína Berešová skončila v obrovskej horúčave a po neprijemnom páde po 1700 metroch na 28. mieste (34:51,18) v konkurencii 38 súperiek. „Ktosi do mňa zozadu strčil a podkopli mi nohu,“ vravela Berešová. „Snažila som sa čo najrýchlejšie zdvihnúť a dosiahnuť hlavnú skupinu, hoci so zakrvavenými kolenami. V závere mi potom chýbali sily. Som smutná a sklamaná. Aj v ťažkej situácii som bojovala, ako najlepšie som vedela,“ vravela Berešová. Jozef Urban pre problémy s lýtkom preteky nedokončil, predčasne zišiel z trate po 4800 m. „Ospravedlňujem sa, že som sa vzdal, ale nemalo zmysel bežať ďalej a zraniť sa tak, aby sa pre mňa celá sezóna skončila,“ vysvetľoval.

SLOVÁCI V CAGLIARI

MUŽI 10 000 m: J. Urban nedokončil.
ŽENY 10 000 m: 28. K. Berešová 34:51,18.

Katarína Berešová obhájila na 10 000 m titul majsterky SR a štartovala v tejto disciplíne aj na EP na Sardínii.

Foto: SITA – MIROSLAVA CHABADOVÁ

Jozef Urban si v prvej časti sezóny vybojoval majstrovské tituly na 10 000 m i v polmaratóne.

Foto: SITA – MIROSLAVA CHABADOVÁ

B-KATEGÓRIA EP KLUBOV

ŽENY DUKLY ŠTVRTÉ

Usilovní dubníckí nadšenci zorganizovali v závere mája B-kategóriu Európskeho pohára klubov už piaty raz, no prvý raz bez účasti akéhokoľvek svojho tímu. Ženy Spartaka síce štartovali, ale mimo bodovania. Slovensko reprezentovali víťazi lanskej obnovennej ligovej súťaže – ženy VŠC Dukla Banská Bystrica a muži Slávie UK Bratislava. Banskobystričanky si vybojovali štyri individuálne prvenstvá a celkovo skončili štvrté spomedzi 9 družstiev. Na 400 m prekážok triumfovala hostujúca Češka Hálová (1:00,27), v diaľke a trojskoku dvojčky Jana a Dana Veldákové (626, resp. 13,75) a v hode kladivom za Martinu Hrašnovú výborne zaskočila Veronika Kaňuchová – hodila 65,26 m a o 1,12 m si zlepšila osobný rekord. Bratislavskí vysokoškoláci v EP veľa vody nenamútili. Skončili na poslednom 10. mieste, a to im ešte dodatočne odpočítajú 12,5 bodu, ktoré získal dištancovaný Bicián. O jediné „medailové“ umiestenie UK sa postaral Jozef Pelikán, na 1500 m finišoval tretí.

SLOVÁCI V DUBNÍCI

MUŽI 1. Cosma Vilnius (Lit.) 138,.... 10. Slávia UK Bratislava 61,5.
ŽENY 1. Cosma Vilnius (Lit.) 123,.... 4. VŠC Dukla Banská Bystrica 83,5.

POHÁR MLÁDEŽE V BEHU DO VRCHU

NAJLEPŠÍ BOROVKA

Na medzinárodnom Pohári mládeže do 17 rokov v behu do vrchu v bulharskom Smoljane (neoficiálne MS) si zo Slovákov najlepšie počínal Miroslav Borovka (ŠK ŠOG Nitra) – skončil tridsiaty zo 61 štartujúcich. Ostatní piati naši vytrvalci sa nezmestili do prvej polovice výsledkovej listiny. „V porovnaní s minuloročným podujatím v talianskom Arcu sme dosiahli mierne zlepšenie. Som presvedčený, že pri systematickom dlhodobom tréningu v vhodných typmi bežcov máme predpoklady dostať sa na podobnú úroveň ako Česko, ktoré bolo v tímovej súťaži dievčat druhé,“ zdôraznil šéftrener SAZ pre dlhé behy a behy mimo dráhy Pavel Kováč.

SLOVÁCI V SMOLJANE

CHLAPCI 30. M. Borovka 27:57, 46. Gaňo 29:37, 57. Pospíšil 31:34.
DIEVČATÁ 33. Hudecová 22:36, 34. Belianska 22:37, 42. Turčeková 23:57.

Nový šprintérsky objav Mária Šimlovičová z Nového Mesta nad Váhom je slovenská dorastenecká jednotka na 100 i 200 m.

Foto: FOTOSPORT.SK – PAVOL UHRIN

JUNIORSKÉ M-SR

NADVLÁDA NITRY

Z 38 titulov na juniorských majstrovstvách SR v Nových Zámkoch pu-toval až tucet do Nitry. Sedem si vybojovali pretekári ŠK ŠOG, päť atletické nádeje z AC Stavnár. Päťkrát stáli na najvyššom stupienku atlétí VŠC Dukla Banská Bystrica, štyrikrát AŠK Slávia Trnava. Noví limitári na juniorské MS v Eskilstune nepribudli. Miestenku – avšak na ME do 23 rokov v Tallinne – si vybojovala mimo súťaže hádzica diskárka Júlia Kočárová, ktorá ako piata Slovenka v histórii prekonala 50 m (50,08). Najúspešnejším účastníkom šampionátu bol s tromi zlatými šprintér Ján Volko (AC Stavnár), ktorý vy-hral na 100 m, 200 m a aj v štafete na 4 × 100 m. Dva individuálne trium-fy si na konto pripísali vrhačka Patrícia Slošárová z VŠC Dukla (guľa, disk) a šprintérka Patrícia Garčárová (TJ Tatran Spišská Nová Ves), najlepšia na 100 i 200 m.

MEDZIŠTÁTNE STRETNUTIE DORASTU

NAŠI NA CHVOSTE

Oproti vlaňajšku pribudol našim dorasteneckým reprezentačným tímom do medzištátneho stretnutia ďalší súper – Slovinsko. Chlapci aj dievčatá však skončili aj tak na posledných štvrtých priečkach. „Nemali sme veľké oči, výsle-dok odráža realitu našej dorasteneckej atletiky. Slovinci sú možno dosiahnu-teľní, no Česi a Maďari sú ďaleko pred nami,“ skonštatoval šéftrener mládeže SAZ Martin Illéš. Slováci si vybojovali 3 prvenstvá, 4 druhé a 4 tretie priečky. Na 800 m sa odvážnym víťazným sólom blysol niekdajší víťaz celoslovenskej súťaže Hľadáme nového Jozefa Plachého Andrej Mitašík (Sparta Považská Bystrica, trénerka Eva Miklovičová), ktorý časom 1:52,49 min splnil limit IAAF na MS do 17 rokov. Limit do Cali splnila vo víťaznom behu na 400 m (56,34) aj Ema Chovanová (Slávia Trnava, tréner Eduard Čordáš). O naše tretie prven-stvo sa zaslúžil na 110 m prekážok Matúš Meluš z ŠK ŠOG Nitra (tréneri Martin Illéš – Jaroslav Broďani) časom 14,32.

SLOVÁCI V TRNAVE

DORASTENCI 1. ČR 199, 2. Maďarsko 198, 3. Slovinsko 145, 4. Slovensko 106.
DORASTENKY 1. ČR 217, 2. Maďarsko 173, 3. Slovinsko 152, 4. Slo-vensko 111.

Patrícia Slošárová je naša najlepšia mládežnícka vrhačka a nádej pre MS do 17 rokov v Cali.

Foto: SITA – JÁN SLOVÁK

PRIPRAVIL GABRIEL BOGDÁNYI

BÝVALEJ ŠPRINTÉRKE UČAROVAL OŠTEP

Oštepárka Miroslava Vargová nevynechala jediný tréning ani v májovom akademickom týždni. „Odporučil som jej, nech sa radšej učí. Ale nedala si povedať. Prišla na štadión každý deň. Vraj sa na maturitu vie pripraviť aj po tréningu,“ priblížil tréningový zápal 19-ročnej absolventky košického športového gymnázia jej kouč Pavel Pankuch.

„Akademický týždeň patrí k životu stredoškolačka. Prečo by ma mal obmedzovať v športovej príprave?“ reagovala rodáčka z Košíc. „Nechcem si raz vyčítať, že k dobrej športovej forme mi chýbal práve ten týždeň, ktorý som vynechala. Atletika ma baví, tak sa jej venujem. Ak by ma nebavila, robila by som niečo iné.“

„S Mirkinou tréningovou morálkou nemám problém. Dokonca ju zavše musím trochu brzdiť,“ vraví Pankuch, zmlada výborný guliar (osobný rekord 19,81 m), piaty na juniorských MS 1994, siedmy na ME 1997 do 23 rokov, bronzový na Svetových armádnych hrách 1999 a dnes ako štyridsiatnik slovenský reprezentačný tréner vrhačských disciplín.

PREDNOŠT DOSTALA ATLETIKA

Vargová to s rastom výkonnosti myslí smrteľne vážne. Po maturite sa rozhodla dať si pauzu v štúdiu a naplno sa venovať atletike.

„Mám súhlas rodičov a môj výber odobril aj tréner. Chcem sa venovať na sto percent atletike. Aspoň jeden rok. Potom sa uvidí, čo bude ďalej. Na vysokú školu môžem ísť aj o rok. Okrem práce na sebe sa pokúsím niečo z toho, čo viem, odovzdať malým deťom. Aj mladšej sestre, ktorá tiež chce byť oštepárkou,“ rozvíja plány bývalá šprintérka, ktorej učaroval oštep.

„Na Mirku ma pred štyrmi rokmi upozornila

kolegyňa z gymnázia, ktorá si všimla jej výbornú koordináciu pohybov. Pozval som ju na tréning a hneď na prvom sa rozhodla pre oštep – guľa ani disk ju nezaujali,“ spomína Pankuch. V roku 2013 ju priviedol k prvému, dorasteneckému titulu – na slovenskom šampionáte v Dubnici hodila 500-gramovým náčiním 42,66 m.

Na tohtoročných majstrovstvách Slovenska stredných škôl si pocity z víťazstva zopakovali. „O stredoškolský titul som sa usilovala od prvého ročníka, ale vyšlo to až na štvrtý pokus,“ vraví. „Vlani prehrala o jediný centimeter a veľmi ju to mrzelo,“ dovysvetľováva kouč. „Teší ma, že teraz jej to už vyšlo. Triumf v Trnave ukázal, že ideme po dobrej ceste a naša spolupráca ešte môže priniesť cenné výsledky.“

NÁHRADNÍČKA PRE BAKU

Na májovom mítingu v Košiciach si Vargová zlepšila osobný rekord ženským 600-gramovým oštepom (45,45 m) a vlastnému trénerovi, ktorý je aj zväzovým, spôsobila dilemu, koho nominovať do slovenskej výpravy na Európske hry v Baku.

„Chvilu som zvažoval, čo urobiť,“ priznal Pankuch. „Keďže však Veronika Lašová má stabilnejšiu formu, rozhodol som sa pre ňu. Aby mi nevyčítali, že som uprednostil svoju zverenkyňu. Mirka má ešte všetko pred sebou. Vyzerá to tak, že v blízkej budúcnosti budeme mať tri perspektívne ošte-

párky. Dlhé roky sme mali iba jednu, teraz sa črtajú tri. Mirka je z nich najmladšia.“

„Bola by som radšej, keby som v nominácii pre Európske hry figurovala ako prvá oštepárka, nie iba ako náhradníčka. Súťažiť v Baku bola moja veľká túžba, lebo ešte nikdy som nereprezentovala na veľkej medzinárodnej akcii. Ale aj pozícia náhradníčky ma povzbudila do ďalšieho tréningu. Potešilo ma najmä poznanie, že počítajú aj so mnou,“ opísala Vargová svoje pocity.

AMBICIÓZNY CIEĽ: 50,50 M

Jej mama, ba aj stará mama hrali v mladosti basketbal. Mirka sa abecedu tohto športu naučila už na základnej škole, no po nej deravým košom dala košom. „Hrala som za školu basketbal i hádzanú. Neskôr som od kolektívnych športov prešla k atletike. Na osemročné gymnázium som už prišla ako šprintérka a skokanka do diaľky. Potom som objavila oštep, ktorý si ma okamžite získal. To je disciplína, ktorej chcem zostať verná,“ zosťručila svoj športový životopis.

Vargová túži splniť limit na júlový európsky juniorský šampionát vo švédскеj Eskilstune. Ten pôvodný (49,50 m) však slovenský zväz prítvrdil – musela by hodiť 50,50 m, čiže zlepšiť sa o päť metrov. Tréner jej verí: „Ak bude v období pred majstrovstvami Európy zdravá, dokáže to.“ Aj ona sebe: „Potrebujem k tomu kvalitné preteky a kus šťastia. Prekonanie 50-metrovej hranice je napokon cieľ, na ktorom teraz s trénerom intenzívne pracujeme.“

Ambiciózna Košičanka má smelé plány. Medzi svetovými oštepármi si našla veľké vzory – Fína Tera Pitkämäkiho a Rusku Mariju Abakumovovú. Jeden má však aj doma, vedľa seba. „Mojím vzorom je tréner Pankuch, ktorý toho v živote veľa dokázal. Nie iba ako športovec, ale aj ako človek. Ak sa raz dostanem na pozície, na ktorých bol voľakedy on, budem veľmi spokojná,“ zložila čerstvá maturantka poklonu svojmu koučovi, ktorý sa na trénerskú dráhu dal počas šesťročného pobytu v Austrálii.

ŠTEFAN ŽILKA

MIROSLAVA VARGOVÁ

Narodená 23. apríla 1996 v Košiciach

Klub AO ŠG Košice

Škola Športové gymnázium Košice

Prvý tréner Anton Novosád (šprint)

Súčasný tréner Pavel Pankuch

Osobné rekordy 45,45 m (600-gramový oštep), 48,52 m (500-gramový oštep)

Najväčšie úspechy majstrovstvá SR dorastu 2013: 1. miesto, majstrovstvá SR stredných škôl: 2012 3. miesto, 2013 a 2014 2. miesto, 2015 1. miesto, juniorské majstrovstvá SR: 2013 3. miesto, 2014 2. miesto, majstrovstvá SR žien: 2014 4. miesto

DOC. MUDR. BRANISLAV DELEJ: KVALITNÝM A KOMPLEXNÝM ZDRAVOTNÍCKYM ZABEZPEČENÍM SA MÔŽE ZVÝŠIŤ VÝKONNOSŤ ŠPORTOVCA AŽ O 20 PERCENT

ŠPIČKOVÝ ŠPORT VYŽADUJE ŠPIČKOVÚ OPATERU.

AJ LEKÁRSKU

k chce byť športovec úspešný, musí byť v prvom rade zdravý. V akom prípade bude zdravý? Ak sa o svoje zdravie bude starať. Od koho sa dozvie, či je zdravý? Povie mu to jeho lekár, ktorý sa o neho stará.

Zopár banálnych viet na úvod, ktoré sú každému jasné. Ale sú naozaj také jasné, že sa nimi netreba zaoberať? Mnohí vychádzajú z premisy: Športujem, teda som zdravý. Ale naozaj? Otestovali ste si svoj organizmus? Skutočne viete, že ste zdravý? Nemusí to tak byť, aj keď sa tak cítite. Tak ako k dobrému výkonu patrí dobré materiálne vybavenie, dobrý tréner, dobrá životospráva, tak k tomu patrí aj dobrá zdravotná starostlivosť. To znamená, že sa sám o svoje zdravie starám, ale kontroluje ma a pomáha mi v tom odborný lekár. Čím začať? V prvom rade treba vyhľadať odborného telovýchovného lekára a absolvovať preventívnu prehliadku.

NA ÚVOD PREHLIADKA A TESTY

Preventívne prehliadky absolvujeme prakticky od narodenia, či sa nám chce alebo nie. Rodičia sa o nás starajú, chodíme k detskému lekárovi ako novorodenci, batolatá, deti predškolského veku aj ako školáci...

V určitom veku začneme športovať. Vykonávať činnosť, ktorá nadmerne zaťažuje organizmus. Otestoval náš organizmus niekto pri záťaži? Ako na ňu reaguje naše srdce, pľúca, pečeň, obličky, pohybový aparát a iné orgány? S veľkou pravdepodobnosťou nikto. Preto prvá vec, ktorú by mal urobiť každý predtým, než sa začne vážne venovať športu – mal by vyhľadať telovýchovného lekára a nechať sa otestovať, podstúpiť preventívnu telovýchovnolekársku prehliadku.

Už počas nej dostane do svojho športového vienu veľa užitočných zistení a rád – v prvom rade či je zdravý, či môže robiť výkonnostný alebo vrcholový šport, ktorý šport je pre neho najvhodnejší z hľadiska jeho somatotypu a genetických predispozícií, v ktorom odvetví sa najlepšie uplatní. Takúto prehliadku absolvujete v priebehu dvoch hodín, možno rozhodujúcich pre váš športový život.

Športujete už na istej úrovni a myslíte si, že ste niečo zanedbali? Možno áno, ale určite máte možnosť to okamžite napraviť. V dnešnej dobe, žiaľ, nie sú športovci a často ani ich tréneri oboznámení s významom preventívnej prehliadky. Aj keď sa cítite absolútne zdravý a bez ťažkostí, minimálne jedenkrát ročne by ste mali navštíviť špecializované telovýchovnolekárske pracovisko a absolvovať preventívnu prehliadku, ktorá vám dodá istotu zdravia a sebavedomie, že športujete správne a pre svoje zdravie.

NÁHLE ÚMRTIA NIE SÚ NÁHODNÉ

Začínal som v organizovanom športe ako šesťročný. So športovou gymnastikou, basketbalom, stolným tenisom. Potom som sa začal vážnejšie ve-

novať cestnej cyklistike. Mali sme registračné preukazy a v nich sme museli mať potvrdenie o absolvovaní preventívnej telovýchovnolekárskej prehliadky. Pamätám si na preteky, v ktorých sme potrebovali ako tím dosiahnuť dobrý výsledok a ja osobne tiež pre dobré umiestnenie v dlhodobom rebríčku. Pre tie jedny preteky dlhodobej súťaže sme urobili všetko. Keď už sme stáli pripravení na štarte, prišiel rozhodca a oznámil nám, že naše družstvo nemá platné lekárske prehliadky a nemôže štartovať. Bolo to v nedeľu, ročná platnosť prehliadky nám končila v piatok a na ďalšiu sme boli objednaní až na stredu. Chybu „manažéra“ sme si odniesli všetci. Celý tím aj ja osobne. Také boli pravidlá.

Keď som neskôr šiel na súťaž Železný muž alebo bežať košíčky Medzinárodný maratón mieru, všade som sa musel preukázať platnou lekárskou prehliadkou od telovýchovného lekára. Po prelomovom roku 1989 však zrazu nikto nevyžadoval preventívne prehliadky. Všade zavládla demokracia a mnohé dobré pravidlá sa prestali dodržiavať. Na štart akýchkoľvek pretekov mohol nastúpiť ktokoľvek a prestalo sa dbať na zdravotné zabezpečenie športovcov.

A začali pribúdať náhle úmrtia v športe, vrcholovom aj rekreačnom. Je-
(Pokračovanie na II. strane)

Primár Centra športovej medicíny SPORTMED doc. MUDr. Branislav Delej ako člen výkonného výboru SOV viedol slovenskú výpravu na júlových premiérových Európskych hrách v Baku. Bývalý primár a generálny riaditeľ Vojenskej nemocnice v Bratislave, ktorý má atestácie zo všeobecného lekárstva, chirurgie, traumatológie a telovýchovného lekárstva, pôsobil na OH 2004 - 2012 a na ZOH 2014 ako vedúci lekár výprav Slovenskej republiky.

ŠPIČKOVÝ ŠPORT VYŽADUJE ŠPIČKOVÚ OPATERU. AJ LEKÁRSKU

(Dokončenie z I. strany)

diní, koho to zaujímalo, boli médiá. Stali sa ideálnym sústom pre televízie, denníky aj časopisy. Na športoviskách pred zrakmi stoviek a tisícok divákov zomreli Foe, Fehér, Žoltkos, ale aj iní významní športovci. Pred očami menšieho počtu divákov zomreli ďalšie tisíceky výkonnostných športovcov, o ktorých sa už nepísalo. Neboli mediálne významní, ale zomreli. Prečo? Skoro u všetkých bola zanedbaná zdravotná starostlivosť.

LEKÁR SO ŠPECIÁLNOU ATESTÁCIOU

V mojej dennej klinickej praxi vidím, ako v dôsledku nesprávneho tréningu alebo životospáry pribúda akútnych poranení v športe, chronických opotrebovaní pohybového aparátu, skorých ukončení športovej kariéry. Všetko to je podmienené tým, že športovcom stále chýba prevencia. „Prevention is better than cure“, prevencia je lepšia ako liečba, je známe heslo nielen v prevencii poškodenia zdravia športovcov, ale všetkých ľudí. Prevenciou predídete poškodeniu zdravia a svojho organizmu a športu sa budete venovať naozaj pre zdravie. Ak sa nechcete pridať k tým, ktorí dnes hovoria „športom k trvalej invalidite“, tak si svoje zdravie musíte kontrolovať pod odborným dohľadom. Preto, ak ste to dodnes neurobili, vyhľadajte odborného telovýchovného lekára a spolupracujte s ním tak intenzívne, ako so svojím trénerom.

Telovýchovný lekár je odborný lekár s atestáciou z telovýchovného lekárstva. Toľko suchá definícia. Je to lekár, ktorý si urobil túto špecializáciu preto, lebo má kladný vzťah k športu a športovcom. Je to nadstavbová atestácia, teda tento lekár má „základné“ lekárske vzdelanie (všeobecný lekár, chirurg, internista, rehabilitačný lekár...). Potom sú lekári, ktorí sa presne rovnako

Slovenský atletický zväz začiatkom júna uzavrel zmluvu o spolupráci s Centrom športovej medicíny SPORTMED - podpísali ju predseda SAZ Peter Koržok a primár Branislav Delej. „Chceme zlepšiť lekársku starostlivosť o našich reprezentantov, ale aj o talentovanú mládež a umožniť absolvovanie preventívnych lekárskech prehliadok za zvýhodnených podmienok tiež našim členom z radov výkonnostných a rekreačných atlétov,“ vysvetlil zámer atletický šéf.

Pohľad do jednej z ambulancií bratislavského Centra športovej medicíny.

Základný kolektív lekárov, fyzioterapeutov a sestier centra SPORTMED.

venujú športovcom (často v kluboch alebo zväzoch) a nemajú nadstavbovú atestáciu z telovýchovného lekárstva, len majú kladný vzťah k športu a športovcom. Športovci týmto lekárom, ktorý sa im venujú, často hovoria „doki“. Je pozitívne, že športovci spolupracujú s lekárom, a že sa v dnešnej dobe nájdu lekári, ktorí väčšinou ako dobrovoľníci spolupracujú so športovcami.

Ak chcete byť naozaj špičkový športovec, musíte mať aj špičkové zabezpečenie. Aj špičkové lekárske zabezpečenie. Spolpracujte s odbornými telovýchovnými lekármi, ktorí majú na to vzdelanie aj skúsenosti a dokážu vám naozaj pomôcť a poradiť.

SPORTMED NÚKA KOMPLEXNOSŤ

Ak chce športovec podávať špičkové výkony, potrebuje komplexnú starostlivosť. Musí mať teda aj komplexné zdravotné zabezpečenie. To znamená, že sa musí starať nielen o prevenciu, ale mať celoročnú starostlivosť – dohľad nad tréningovým plánom, životosprávou, pitným režimom, odbornú starostlivosť pri úrazoch a ochoreniach, rehabilitáciu a regeneráciu, športového psychológa a mnoho ďalších odborníkov z medicínskej oblasti, ktorí sa tej-ktorej problematike venujú.

V záujme zdravotného zabezpečenia športovcov boli svojho času zriadené a fungovali pracoviská telovýchovného lekárstva. Žiaľ, od roku 2003 začali zanikať, lebo ich výkony zdravotné poisťovne prestali hrať. V dôsledku toho je dnes na Slovensku len veľmi málo takýchto odborných pracovísk. Fungujú hlavne ako výučbová báza pre medikov a lekárov alebo sú to neštátne (prívátne) zdravotnícke zariadenia, kde sú služby uhrádzané priamou platbou klientom.

**A začali pribúdať náhle
úmrtia v športe, vrcholovom
aj rekreačnom...**

Jediným odborným pracoviskom na Slovensku, ktoré poskytuje spomínané komplexné zabezpečenie športovcov, je Centrum športovej medicíny SPORTMED. Do nových priestorov na Daxnerovom námestí 5 v Bratislave sa SPORTMED presťahoval v januári tohto roku, aby mohol rozšíriť svoju činnosť o ďalšie odborné ambulancie a poskytovať športovcom ešte kvalitnejšiu starostlivosť.

Služby tohto centra využíva Slovenský olympijský výbor, Slovenský paralympijský výbor, Slovenská asociácia univerzitného športu a viacero športových zväzov. Druhého júla 2015 podpísal SPORTMED zmluvu aj so Slovenským atletickým zväzom. Okrem iného prináša jeho členom zľavy. Každý, kto sa preukáže, že je členom SAZ, má pri poskytnutí služby v našom zariadení určitý benefit. Niektorí aj bezplatnú starostlivosť.

Prevencia a zdravotné zabezpečenie v športe sú v dnešnej dobe veľmi zanedbávané. Aj vo vrcholovom športe. Ak chce byť športovec naozaj úspešný a dlhodobo si udržiavať kvalitný výkon, musí spolupracovať aj s telovýchovným lekárom.

Platí, že každý športovec môže trénovať maximálne 24 hodín denne. Každý športovec môže mať najlepšie technické vybavenie (tretry, dres, bicykel, obuv, lyže...). Každý môže mať najlepšie tréningové procesy alebo najlepšieho trénera. Ako teda byť najlepší a zvýšiť výkonnosť? Kvalitným a komplexným zdravotníckym zabezpečením sa môže zvýšiť výkonnosť športovca až o 20 percent! Nezahodte túto šancu.

Doc. MUDr. BRANISLAV DELEJ, PhD., MPH,
primár Centra športovej medicíny SPORTMED,
vedúci lekár Slovenského olympijského výboru
a Slovenského olympijského tímu

Vďaka Tesco Behom pre život prichádza Leto plné zážitkov

Modrá riava, taká typická pre Tesco Behy pre život.

 Charitatívny Tesco Beh pre život mal v máji a v júni na programe už ôsmy ročník. Symbolicky v ôsmich krajských mestách. Premiéru zažil v Trenčíne aj v Trnave. Debutoval však aj Slovenský atletický zväz – nový partner Nadácie Tesco. Ako dodávateľ, ale aj ako príjemca.

Osvedčený a obľúbený projekt behu pre vlastné zdravie, ale aj pre dobrú vec, obohatil o dva nové produkty. Jeho súčasťou sa prvý raz stala aj Detská atletika prostredníctvom Detských atletických hier a Juniorskej maratónskej štafety.

„Vedno s Nadáciou Tesco sme vytvorili veľmi atraktívny celok, ktorý sa stal podujatím pre všetky

vekové kategórie a možnosťou pre rodiny stráviť spoločne a aktívne víkendový deň. Podujatie má navyše významný charitatívny rozmer s prepojením na šport,“ pripomenul predseda SAZ Peter Korčok.

Výťažok z lanského ročníka Behu pre život dostala Slovenská nadácia srdca na boj proti obezite. Kým vtedy sa akcentovalo najmä zdravé

stravovanie, teraz už zdravý spôsob života, ktorý je nemysliteľný bez pravidelného športovania a bez výchovy detí k nemu. Nie všetkým ju

však môže sprostredkovať vlastná rodina.

Vlani Slovenský atletický zväz v spolupráci so spoločnosťou Sport Marketing Company prvý raz usporiadal prázdninový týždeň s atletikou pre štyridsiatu chlapcov a dievčat z detských domovov. Toto leto budú také tábory štyri – dva v Bojniciach a dva v Námestove – a vystrieda sa v nich 250 detí z domovov na celom Slovensku. Výťažok z 8. ročníka Tesco Behu pre život v sume takmer 50-tisíc eur totiž pôjde práve na tento dobročinný účel. Leto plné zážitkov si tak vďaka pomoci iných doprajú deti z detských domovov z celého Slovenska vo veku od 6 do 10 rokov. Pre tie, ktoré prejavujú talent, môže tábor predstavovať odrazový mostík k ďalšej športovej kariére,“ pripomenul správca Nadácie Tesco Michal Dyttert. **(sa)**

Jeden zo štartov na bratislavskej Železnej studničke, kde bola najvyššia účasť.

V Trnave sa na štartovej čiare s hercom Ľubomírom Bukovým objavili aj Libor Charfreitag a Michaela Pešková.

TESCO BEH PRE ŽIVOT 2015

- ❑ Ôsmy ročník podujatia v ôsmich krajských mestách dostal do pohybu 16 388 ľudí najrôznejšieho veku – najviac v Bratislave (2992), Prešove (2889) a v Banskej Bystrici (2321).
- ❑ Najvyššia účasť v Detských atletických hrách bola v Nitre (294 detí), podobne v Juniorskej maratónskej štafete (70 stredoškôľakov a vysokoškôľakov).
- ❑ V úlohe patrónov aj účastníkov sa predstavili viacerí špičkoví slovenskí atléti: v Banskej Bystrici Matej Tóth, v Trnave Libor Charfreitag aj Michaela Pešková, v Košiciach Alexandra Bezeková, v Žiline Juraj Vitko...
- ❑ V histórii podujatia sa doň zapojilo 87 478 ľudí, ktorí pomohli zbierať dovedna 436 983 eur (tohto roku presne 49 484 eur).

na začiatku obdobia vhodnej kariéry Tomáša Čelka v behu do schodov bolo „veľké nedorozumenie“. Päťnásobný majster Slovenska v behu na 400 m cez prekážky s osobným rekordom 52,41 s sa totiž na podnet kamarátov z Olomouca prihlásil na preteky, v ktorých prvou cenou malo byť luxusné auto Porsche Carrera. Aj bolo. Lenže trochu inak, než on aj oni predpokladali.

NÍZKE PREKÁŽKY VYMENIL ZA VYSOKÉ MRAKODRAPY

Organizátori v propozíciách naozaj sľúbili Porsche Carrera tomu, kto bude najrýchlejší na 18. poschodí výškovej budovy RCO v Olomouci. Nie však navždy, ale iba na jeden víkend. Odchovanec žilinskej atletiky Tomáš Čelko, zverenie trénera Františka Langeru, beh na Hanej vyhral. Napriek vytriedeniu v cieľi bol to napokon štart do novej kariéry. Kamaráti mu začali vyhľadávať podobné akcie – a Tomášovi sa čoraz viac páčilo behať po schodoch. Postupne triumfoval v Prahe, v Brne, Ostrave, Zlíne i v Liberci. Preto nie div, že keď pred šiestimi rokmi vznikol seriál Svetového pohára v towerrunningu, zapojil sa aj do neho. A veľmi úspešne.

ŠEŠT ROKOV VO SVETOVEJ ELITE

V prvých troch ročníkoch (2009 – 2011) skončil celkovo tretí, potom piaty a siedmy, ale minulý rok obsadil druhé miesto a na ňom sa zatiaľ drží aj v tohtoročnom seriáli – hneď za Poliakom Piotrom Lobodzinským, českým víťazom. „O body do svetového rebríčka bojuje viac ako päťtisíc bežcov. O ich postavení v ňom rozhoduje osem najlepších umiestení na takmer dvadsiatich pretekoch dvoch najvyšších úrovní, čiže Grand Prix a Premium, pričom každé má svoj koeficient dôležitosti,“ vysvetľuje Čelko.

Jedno z najnáročnejších podujatí Grand Prix sám spoluorganizuje – júlové trojpreteky v troch dňoch a v troch krajinách niesli tohto roku názov Grand Prix of Europe. Jeho účastníci sa museli popasovať s celkovou porciou 1909 schodov postupne vo Viedni (Donauturm 779), v Brne (AZ Tower 700) a napokon v Bratislave až na vyhladkovú terasu reštaurácie UFO na Moste SNP (430). Ku všetkým dejiskám má Tomáš nejakú väzbu. Do Brna chodí trénovať, vo Viedni sa pozná s majiteľom najvyššej rakúskej budovy a v Bratislave je ako doma, hoci žilinský rodák má druhý domov v Olomouci. Na Hanej zostal po vysokej škole žiť, našiel si tam prácu, trénera, manželku a založil si rodinu.

ICH WIMBLEDON JE V NEW YORKU

„Najviac si cením tretie miesto na lanských pretekoch Empire State Building Run v New Yorku, ktoré sú pre bežcov do schodov niečo ako Wimbledon pre tenisov. Náš šport vznikol v zámorí a newyorské preteky sú

najprestížnejším podujatím – vo februári sa bežal už ich 37. ročník,“ priblížil najhviezdnejšiu chvíľu kariéry Tomáš Čelko. Na zdolanie 1576 schodov v 86-poschodovej budove, čo je tristo výškových metrov, mu stačilo 11 minút a päť sekúnd!

„Špecifikom na Empire State Building je hromadný štart. Účastníkov rozdeľia do výkonnostných skupín a my, elita medzi profesionálmi, štartujeme úplne na záver. Mať súperov vedľa seba je celkom iný pocit, ako keď beháte v minútových intervaloch a na schodoch ste väčšinu času sám. Hromadný štart je psychicky náročnejší, ale mne vyhovuje,“ vraví.

Najväčšie galeje pri „šprinte do neba“ vraj zažil v kolumbijskej Bogote. Bežci sa tam nepasovali iba so schodmi, ale aj s vysokou nadmorskou výškou (2640 m) a neprijemným smogom. „Chvíľu mi trvalo, kým som sa v cieľi spamätal,“ priznal atlét, ktorý na dráhe Slovensko reprezentoval v piatich ročníkoch Európskeho pohára družstiev.

ČÍNSKE 500-METROVÉ MONŠTRÁ

Vymenil nízke prekážky za nebotyčné budovy a odmenou sú mu pohľady na mestá z vtáčej perspektívy. „Veľkou výzvou je behanie v Číne. Päťstometrové mrakodrapy núkajú fantastické možnosti posúvať hranicu výkonov,“ tvrdí Čelko, ktorý sa pýši aj druhým miestom na majstrovstvách Ázie. Ich dejiskom bola televízna veža v Kantone a cieľ na jej vyhladkovej plošine vo výške 450 m, na ktorú Slovák vybehol za 15 minút a 42 sekúnd.

Aj tento úspech mu otvoril dvere na špičkové preteky. „V začiatkoch som si väčšinu nákladov hradil sám, prípadne som si zohnal sponzora. Teraz však už mám meno a patríam medzi bežcov, ktorým organizátori v snahe mať na štarte najlepších zo Svetového pohára platia dopravu a pobyt. Na pretekoch súťažíme najmä o body do svetového rebríčka, ale na viacerých sa dajú získať aj prizmeny – víťaz berie okolo 800-1000 €, niekde viac, niekde menej, ale vyžiť len z toho sa nedá,“ objaňuje.

Na marcových, historicky prvých majstrovstvách sveta v towerrunningu v katarskej Dauhe skončil Čelko piaty. V celkovom hodnotení Svetového pohára 2015 by sa však rád dostal na medailový stupeň.

„Keď zistím, že cestovanie po pretekoch už vyčerpáva náš rodinný rozpočet viac, ako je únosné, skončím s behaním do schodov a nájdem si niečo iné. Rodina je predsa dôležitejšia,“ reagoval Tomáš na otázku, čo nastane, keď stratí chuť súťažiť. „Nemec Thomas Dold v rokoch 2006 – 2011 šesťkrát vyhral beh na newyorskej Empire State Building, bol jeho legendou a mojim vzorom. Keď sa začal vo výsledkoch trochu prepadať, ale ešte stále končil druhý-tretí, radšej s behaním do schodov skončil, aby si nepokazil meno. A to nemal ani tridsať rokov. Teraz súťaží v behu dozadu, dokonca v ňom láme rekordy – kilometer pospiatky zvládne za 3:04 min. A baví ho to. Ja si asi vyberiem niečo iné – skialpinizmus, beh do vrchu, možno budem bicyklovať alebo začnem konečne surfovať a plachtiť...“

ZALOŽIL AJ BEH DO NEBA

Zatiaľ však Čelka baví behať hore schodmi, ba aj preteky tohto typu organizovať: „Najnovšie sme založili seriál Slovenského pohára. Zatiaľ má iba tri kolá, ale verím, že ho postupne rozšírime aspoň na päť. V Slovenskej asociácii behov do schodov sme momentálne šiesti-siedmi, bol by som rád, keby nás bolo raz toľko. To sú méty, na ktorých teraz robím. Práve hľadám vhodné výškové budovy a zdatných organizátorov na východnom Slovensku. Ak by sa našli v Prešove či v Košiciach, Slovenský pohár by získal nový rozmer.“

V priekopníkovi behu do schodov na Slovensku, ktorý je prezidentom aj športovým riaditeľom spomínanej domácej asociácie, driemali funkcionárske bunky už dávnejšie. Prvý jeho nápad má už takmer sedem rokov. Tretími, finálovými pretekmi premiérového Slovenského pohára bude Beh do neba – v októbri sa v Žiline uskutoční jeho siedmy ročník.

„Vymyslel som ho spolu s bratom a tamojšími horolezcami. Prvý ročník som aj súťažil, ale keď som sa dozvedel, že som založil preteky, aby som na nich mohol víťaziť, tak som povedal, že stačilo. Behám ich v maske, robím zábavu a šou. Ja doma dominovať nepotrebujem. To pokojne prenechám druhým. Som však rád, že podujatie má za sebou už šesť úspešných pokračovaní,“ dokončil svoje rozprávanie 31-ročný Žilčan.

ŠTEFAN ŽILKA

PRED ŠTVRŤSTOROĎÍM VYVRCHOLILA KARIÉRA POCTIVCA PAVLA KONEČNE SA NAŠŤVAL

Posledné metre zlatého Blažekovho sóla na ME 1990.

Posledný augustový utorok 1990 mal byť na európskom šampionáte v Splitte veľký deň Jana Železného. Strieborný oštepár soutskej olympiády, neskorší víťaz ďalších troch, sa však po spackanej kvalifikácii na finále pozeral len z hľadiska. V tom čase sa československá atletika mohla absolútne spoľahnúť iba na banskobystričských chodcov. V Stuttgarte 1986 zachránil jej renomé triumfom na 20 km Jozef Pribilinec a o štyri roky zasa Pavol Blažek.

Splitský denník Slobodna Dalmacija na druhý deň vyrukoval s titulkom: Blažek pomstil Železného. Našinec sa pri predstave Paľa so zorroviskou maskou pomstiteľa všetkých nespravodlivostí musel po-usmiať – Blažek totiž pomstil najmä seba, svoju minulosť skvelého, ale trochu utiahnutého chodca. „Konečne sa našťval!“ tešil sa tréner Juraj Benčík. „Za trinásť rokov spolupráce ho všetkým dávam za vzor a vyčítam mu jediné: že prejavuje málo odvahy. Dnes ma odzbrojil.“

VEČNE V NIEKOHU TIENI

Blažek bol v Benčíkovej partii „večne druhý“: sprvu Pribilincov tieň a po tom, čo olympijský šampión po Soule 1988 prvý raz skončil kariéru, zasa Mrázekov.

„Nikdy som nebol jednotkou. Všetko som si musel oddrieť a trpezlivo odčakať. Bral som to ako údel,“ tvrdí Paľo, ktorého v Zelenči ako šiestaka zbláznil do chôdze miestny učiteľ a neskôr riaditeľ školy Ludovít Žambokrétthy. S tým „nikdy“ to nie

je celkom pravda, získal československé tituly aj v dorasteneckom a juniorskem veku, ale fakt je, že najlepší bol len medzi rovesníkmi – kým sa na štart nepostavil o dva roky mladší Pribilinec.

Na európskom šampionáte dospelych stáli premiérovom na piedestále v roku 1982: Pribilinec skončil druhý, Blažek tretí. „Aténsky bronx bola moja prvá veľká medaila, ale nevychutnal som si ju tak, ako by sa patrilo,“ konštatuje s odstupom rokov. „Československá atletika získala na tých majstrovstvách až deväť medailí, takže tretie miesta sa síce pochválili, no nija-ko zvlášť nevyzdvihovali – najmä nie v disciplíne, v ktorej stáli na stupňoch až dvaja naši. Veril som, že sa čoskoro aj ja dočkám väčšej slávy, no nie a nie to prísť...“

Prvú vrcholnú formu v kariére mal v ére 1982 – 1984. Na premiérovom svetovom šampionáte v Helsinkách 1983 však Blažekovi medaila ušla (skončil šiesty) a olympiádu 1984 v Los Angeles takmer celý vtedajší východný blok bojkotoval. Na stuttgartských majstrovstvách Európy 1986 skončil na 20 km šiesty, ale na rímskych svetových 1987 aj na soutských Hrách 1988 dopochodoval z našich až tretí, nielen za Pribilincem, ale aj za Romanom Mrázekom...

DILEMA PO SOULE 1988

„Mal som tridsať rokov, dve deti a začal som uvažovať, či drina, ktorú podstupujem, stojí za to, či ma ešte niekam posunie. Tréner aj rodina ma však prehovárali, aby som to skúsil. Tak reku dobre, ale po olympijskej sezóne si trochu odfrknem. Zvolil som voľnejší rok s minimom sústreďení aj pretekov – a to mi úžasne pomohlo. Aj psychológova rada, aby som v tréningu nedrel nasilu, ale usiloval sa o pohodu.“

V nasledujúcom, deväťdesiatom sa Blažek postupne prepracoval až na svetovú chodeckú jednotku. Na jar najskôr vyhral Európsky chodecký okruh (Sesto San Giovanni, Barcelona, La Coruña) a potom v nórskej Fane neďaleko Bergenu, v tom čase chodeckej mekke, ako prvý čs. reprezentant zapochodoval 20 km na dráhe pod 1:20 h. Jeho čas 1:19:54,0 je dodnes slovenský rekord a deviaty svetový výkon v histórii.

„V tejto forme máte na európskom šampionáte v Splitte reálnu šancu na medailu,“

BLAŽEKA TRIUMFOM NA ME 1990 V SPLITE – VTEDY CHODIL, DNES BEHÁ**Derniéra 18 rokov po premiére**

Pavol Blažek má za sebou rekordnú kariéru atletického reprezentanta – jej dĺžkou bezkonkurenčne (premiéra v dvadsiatich rokoch na ME 1978 v Prahe a derniéra v tridsiatich ôsmich na OH 1996 v Atlante), ale aj početnosťou štartov na vrcholných letných podujatiach (dokopy 14 štartov na OH, MS a ME – presne toľko ich má len kladivár Libor Charfreitag).

Na štyroch olympijských hrách (1980, 1988, 1992, 1996) okrem neho zo slovenských atlétov štartoval len strednotratiar Jozef Plachý – pritom nebyť vtedajším režimom nariadeného bojkotu Los Angeles 1984, bol by Blažek pochodoval na piatich, v tom roku bol tabuľkovou československou jednotkou na 20 km. Mimo chodcom, na piatich letných Hrách sa zo všet-

kých našich športovcov zúčastnili len traja: plavkyňa Martina Moravcová (1992 – 2008), vodný slalomár Michal Martikán (1996 – 2012) a strelec Jozef Gönci (1996 – 2012).

Blažek štartoval navyše na všetkých prvých piatich majstrovstvách sveta, ktoré sa sprvoti usporadúvali len každé štyri roky (1983, 1987, 1991), až od r. 1993 každé dva (1993, 1995). Rekordérom v počte absolvovaných MS je Charfreitag (sedem v období 1999 – 2011), za ktorým s piatimi okrem Blažeka nasledujú aj prekážkar Igor Kováč, chodec Igor Kollár (oba 1991 – 1999), trojskokanka Dana Veldáková a ďalší chodec Matej Tóth (oba 2005 – 2013).

Päť štartov na ME ako Blažek (1978 – 1994, najhoršie 14. miesto v premiére) má len Dana Veldáková (2002 – 2014).

utrúsil som, keď sa vrátil zo Severu. „To radšej nepíšte, dobre?“ zareagoval. Blažek naberal sebadôveru, ale kontroloval ju zmyslom pre realitu a vrodenu skromnosťou. Uvedomoval si, že slubný úvod mal aj v predošlých sezónach, a predsa mu vrcholné podujatia nevyšli tak, ako si predstavoval. A tiež fakt, že líder prvej postpribilincovskej sezóny Roman Mrázek mal začiatkom roku 1990 dlhý tréningový výpadok.

NÁRAST SEBAVEDOMIA

Šéftrener Juraj Benčík bol pred majstrovstvami Európy v Splitte opatrný. Tvr-

Tréner tipoval, že do 12. kilometra pôjde najlepší pokope a o všetkom sa rozhodne v ďalších piatich, takže zverencom nakázal v prvej polovici šetriť sily. Blažek však nechal vybláznit sa sovietske trio, ktoré v dusne nasadilo pekelné tempo, a len čo poschytávalo od rozhodcov karty a pribrzdilo, vyrazil na čelo. Na šiestom kilometri! Odvtedy mu všetci videli len chrbát.

VEĽKÉ SÓLO A MALÝ STRACH

V polovici trate mal 25-sekundový náskok. „Nepreháňa to? Kázali ste im šetriť sily,“ podpichli sme Benčíka. Vynašiel sa:

„Povedal som im, aby šliapali s pocitom, že si šetria sily – a to je rozdiel. Palo šliape s rezervou, veď to vidíte.“

V poslednom okruhu kopcovitej trate, už za dažďa, mal stometrový náskok pred Španielom Danielom Plazom. Barcelončan sa dočkal triumfu až o dva roky na domácej olympiáde. Tento splitský vlhký podvečer patrila Blažekovi!

Aj keď, na chvíľu nás obľial studený pot. Približne vtedy, keď uveličený trnavský rodák novinárom vykladal, že prvé dažďové kvapky vnímal ako stekanie vlastného potu, na štadióne na svetelnej

(Pokračovanie na 18. strane)

— A BOLO ZLATO!

dil, že „získať medailu bude ťažšie než kedykoľvek dosiaľ“ a že „výslovne nespoľahlivý“ bude len v prípade, „keby sa nikto neumiestil v prvej desiatke“. Na otázku, či Blažek potvrdí, že je to jeho rok, kľučkoval: „Na konte má lepší čas, ako bol víťazný Pribilincov na predošlých ME, no v redukovaných tabuľkách je až šiesty. Okrem toho je iný typ pretekára ako Pribilinc. Veľa bude záležať na tom, ako sa zorientoval v pretekoch a či bude mať svoj deň. Ak trafi deň, môže nadviazať na medailovú tradíciu.“

Na poslednom tréningu došlo k hlasnej výmene názorov medzi Blažekom a koučom: prvý sa riadil pocitmi, druhý plánom. Znalci pomerov a Pavlovej povahy dvihli obrvy. Bol to super dôkaz o náraste jeho sebavedomia. Ešte rukolapnejší však poskytol priebeh dvadsiatky na splitskom šampionáte.

Splitskí medailisti dvadsiatky: strieborný Španiel Daniel Plaza, zlatý Slovák Pavol Blažek a bronzový Francúz Thierry Toutain.

KONEČNE SA NAŠTVAL — A BOLO ZLATO!

(Dokončenie zo 17. strany)

tabuli naskočili výsledky bez jeho mena a s Plazom na prvom mieste. Víťaz Blažek bol diskvalifikovaný, usúdil hlásateľ. Len čo to povedal do mikrofónu, vtedajší generálny sekretár federálneho zväzu Jan Kinda strčil svojmu šéfovi Karlovi Pilnému do ruky päťdesiat dolárov, aby mohol zaplatiť poplatok za podanie protestu.

„To je omyl, to sa vysvetlí, nedostal som v celých pretekoch ani jednu červenú kartu,“ upokojoval všetkých Blažek. A fakt, o chvíľu ho už volali na slávnostný ceremoniál...

Jedného z trojice čs. reprezentantov v závere dvadsiatky naozaj diskvalifikovali, ale nešlo o Blažeka, lež o Romana Mrázeka, ktorý sa v poslednom kole zo štvrtej pozície rozhodol stíhať spomaľujúceho tretieho Francúza Totaina. V eufórii však podcenil to, že má už dve červené – a že rozhodcovskému zboru šéfuje Francúz... (Mimochodom, tretím dvadsiatkárom bol ďalší člen banskobystrickej Dukly, rodený Záhorák Ján Záhončík, ktorý desiatym miestom dosiahol svoj životný úspech.)

„Blažek šiel najtechnickejšie zo všetkých, jeho štýlom sme sa riadili pri nasaďzovaní prísnosti kurzu,“ potvrdil neskôr Ladislav Moc, československý rozhodca v splitskom zbore.

DOVOLENKU ZRUŠILA VOJNA

Ak si Blažek po aténskom šampionáte 1982 veľa slávy neužil, lebo bol jedným z deviatich medailistov výpravy, po splitskom sa na jej núdzu nemohol sťažovať – k jeho zlatu už nikto z Čechov či Slovákov nijaký kov nepripojil. Zlízal smotanu len raz, ale dokonale. Vtedy ešte nikto netušil, že jeho európsky titul nebude len šesťnásť, ale aj posledný v histórii československej atletiky...

Deň po triumfe sedel na balkóne hotela Split s poetickým názvom Oleander a kým iní si naň pripíjali koňakom, on sľak kávu: „Vítazstvo ma veľmi teší aj preto, že sú to asi moje posledné majstrovstvá Európy. Dvadsať rokov súťažím, ale prvý raz som šiel na veľké podujatie ako naša jednotka – a som rád, že som túto úlohu zvládol.“

Vtedy sa priznal, že pred odchodom upokojoval manželku slovami: „Neboj sa, horšie ako v Soule to nebude.“ Po návrate jej nadšene zvestoval: „Čoskoro sa do Splitu vyberieme spolu, lebo európski šampióni bývajúci v hoteli s mestom v názve dostali ako odmenu týždňový pobyt v ňom pre dve osoby zdarma.“

Ako to vlastne s tou dovolenkou dopadlo? pýtam sa Blažeka po štvrtstoro-

Blažek zbláznil do behania celú rodinu: na snímke z Behu pre život s manželkou a vnukom.

čí. „Prepadla,“ odvetí. „V tom roku to už nevyšlo, veď majstrovstvá sa skončili prvého septembra, a v ďalšom sa na Balkáne začala občianska vojna. Cestovné kancelárie nám neodporúčali vybrať sa tam a napokon sme certifikát hodili do koša... Blízkosť toho nešťastného a dlhého konfliktu sa dala vytušiť už z atmosféry na šampionáte, najmä z piskotu viacerých Chorvátov počas juhoslovanskej hymny na slávnostnom otvorení...“

DETI SA POTATILI

„Ešte rok-dva potiahnem, do barcelonskej olympiády 1992,“ plánoval už ako európsky šampión. Napokon skončil až na atlantskej v roku 1996! V olympijskej premiére medzičasom – našťastie, nebalkánskym spôsobom – osamostatneného Slovenska na letných Hrách. „Mal som dva roky pred štyridsiatkou a pocit, že stačilo,“ spomína Blažek.

O štyri roky sa na sydneyjské olympijské hry 2000 slovenským rekordom 1:35:07 h nominovala jeho dvadsaťročná dcéra Zuzana, čo je dodnes nedocenený unikát. A o ďalšie tri vtedy osemnásťročný syn Michal získal na juniorských ME

Takto vítali európskeho šampióna v Zelenči – s ním vtedy ani nie päťročný syn Miško.

striebró! „Povahovo je po mne skôr dcéra, ale syn je talentovanejší – ja som bol v jeho veku o takmer päť minút pomalší,“ tvrdil hrdý otec a tréner, ktorý ho na šampionáte vo fínskom Tampere sprevádzal. Mimochodom, Michala na prvé preteky prihlásila jeho telocvikárka, mama bývalého úspešného chodca a dnešného šéftrenera SAZ Martina Pupiša...

Vtedy sa otec ešte nádejal, že päť olympiád nie je konečná jeho rodiny, že syn pridá v Pekingu 2008 šiestu. Neskôr však musel skonštatovať, že „Michal mal síce viac talentu, ale menej vôľ“. Dôstojnú bodku za rodinnou chodeckou bilanciou dal napokon sám: v roku 2004 sa v nemeckom Sindelfingene stal veteránskym majstrom sveta na 10 km v kategórii nad 45 rokov.

ZBLÁZNIL CELÚ RODINU

Európsky šampión Pavol Blažek po skončení kariéry pôsobil dva roky ako tréner klubu Agrospolis Hliník nad Hronom, no po jeho zániku bol rok nezamestnaný. „Žili sme z toho, čo zarobila manželka ako zdravotná sestra, a z našetreného,“ spomína. Neskôr ho však zamestnala banskobystrická Dukla, ktorej odviezol toľko, ako málokto. A v nej ako referent Vojenského športového centra na mediálnom poli úspešne pôsobí dodnes.

„Som rád, že pracujem v prostredí,

v ktorom som strávil celý život. Vďaka tomu som si v jednej chvíli uvedomil, že to je síce fajn, ale že všetci navôkol športujú – a ja nie. Tak som začal behať,“ vysvetľuje prvotnú pohnútku. Hoci zmlada behanie nemal v láske, rok pred abrahámovinami zvládol aj maratón a ako päťdesiatnik zbláznil do behania celú rodinu.

PAVOL BLAŽEK

- **Narodený:** 9. júla 1958 v Trnave, ale detstvo prežil v Zelenči, kde začal s chôdzou. Z Lokomotívy Trnava prestúpil v r. 1977 do Dukly Banská Bystrica (väčšinu kariéry ho trénoval Juraj Benčík).
- **Osobné rekordy:** 20 km 1:18:13 h (1990, rekord SR), 50 km 3:47:31 (1988, tretí slovenský výkon histórie).
- **Umiestenia na vrcholných podujatiach – OH:** 1980 – 14. miesto (20 km) a 10. (50 km), 1988 – 15. a 12., 1992 – 17. a 29., 1996 – 46. (20 km), MS: 1983 – 6. a 17., 1987 – 11. a 18., 1991 – 17. (20 km), 1993 – 15. (20 km), 1995 – 17. (50 km), ME: 1978 – 14., 1982 – bronz, 1986 – 6., 1990 – zlato (vždy na 20 km), 1994 – 9. (50 km), halové MS (5000 m): 1989 – 6., halové ME (5000 m): 1988 – 9., 1989 – 4., 1990 – 4., 1994 – 6.
- **Veteránska kariéra:** ako 46-ročný sa stal majstrom Európy 2004 v chôdzi na 10 km nad 45 rokov. Dodnes je rekreačným bežcom, má za sebou o. i. 28 maratónov.
- **Deti:** Dcéra Zuzana (35 r.) má v chôdzi na 20 km osobný rekord 1:35:07 (štvrtý výkon v slovenskej histórii), na OH 2000 skončila na 43. mieste, štartovala aj na juniorských MS 1998 (13.) a juniorských ME 1997 (18.) a 1999 (11.). Syn Michal (30) získal striebornú medailu na juniorských ME 2003, štartoval aj na MS do 17 rokov (14.) a na juniorských MS 2002 (20.), chodeckú kariéru skončil s osobným rekordom na 20 km 1:26:10 (2005).

Manželka, bývalá atlétka, má za sebou niekoľko pretekov a dcéra Zuzka si už trúfla aj na maratón. „Keďže čaká už tretie dieťa, momentálne pauzuje, ale spoločníka mi robí jej manžel Michal Jamrich, bývalý hokejista, ktorý odbehol už bezmála toľko maratónov ako ja – pár dokonca pod tri hodiny,“ uznanlivo vraví hlava rodiny. Blažek senior ich má na konte zatiaľ 28, posledný bežal v máji v Prahe. Najrýchlejšie zvládol bratislavský maratón 2008 – za 3:08:20 h. A keďže rôčky pribúdajú, stlačiť „osobáčik“ pod tri hodiny sa mu už asi nepodarí. Ale to je to najmenej podstatné.

Otázka, či už má viac nabehané než nachodené, ho zaskočila: „Fíha, to nemám spočítané. S istotou však viem, že do začiatku roku 2015 som v tréningu nabehal alebo odchodil 173-tisíc kilometrov.“

To je neúrekom: viac než štvornásobok obvodu rovníka matičky Zeme. Klobúk dolu. Pred všetkým, čo Pavol Blažek dokázal.

MARIÁN ŠIMO

Druhý ročník Banskobystrického maratónu (2013) odbehol Pavol Blažek v detvianskom kroji: s holým pupkom, ale ťažkým širokým opaskom a v závere s valaškou v ruke. Veď preto mu to trvalo 4 hodiny, 12 minút a 12 sekúnd. Za všetko môže muž vľavo, jeho kamarát Milan Fekiač, majiteľ koliby v Starohorskej doline.

PETER BERČÍK (75), JEDINÝ SLOVÁK, KTORÝ STÁL NA ČELE ČESKOSLOVENSKEJ ATLETIKY, TVRDÍ, ŽE RIADIŤ INŠTITÚCIU NA BÁZE DOBROVOĽNOSTI JE FASCINUJÚCE

Niekdajší a dnešný šéf slovenskej atletiky: Peter Berčík si v decembri 2013 prebral z rúk Petra Korčoka certifikát o zaradení do Siene slávy slovenskej atletiky.

ATLETIKA MA NABILA ENERGIU

ING. PETER BERČÍK, PHD.

Narodený 20. augusta 1940 v Martine

Povolanie inžinier ekonómie, expert v oblasti verejnej správy

Atletické funkcie ústredný rozhodca, sekretár stredoslovenskej krajskej sekcie atletiky 1966 – 1972, člen predsedníctva atletickej sekcie Slovenského výboru ČSTV 1965 – 1969, predseda Slovenského atletického zväzu 1969 – 1982, predseda Čs. atletického zväzu august 1970 – október 1973, neskôr až do r. 1982 jeho prvý podpredseda, člen Siene slávy slovenskej atletiky

Telovýchovné funkcie člen pléna Slovenského ústredného výboru Čs. zväzu telesnej výchovy 1969 – 1976, člen predsedníctva ÚV ČSTV 1973 – 1978, predseda Okresného výboru ČSZTV v Žiari nad Hronom 1981 – 1989

Verejné funkcie podpredseda Okresného národného výboru v Žiari nad Hronom 1971 – 1988, podpredseda Krajského národného výboru v Banskej Bystrici 1989, prvý námestník ministra vnútra SR 1990 – 1991, člen Rady vlády SR pre verejnú správu 1994 – 2010

Pedagogická činnosť odborný asistent Ekonomickej fakulty UMB v Banskej Bystrici 1992 – 2005, externe aj Ekonomickej univerzity v Bratislave 1998 – 2005

Vedeckovýskumná činnosť člen vedenia pracovného tímu Ekonomického ústavu SAV na vypracovanie Stratégie rozvoja slovenskej spoločnosti 2008 – 2010

Mrodnom liste má Martin, ale celý život strávil v Kremnici. Teda okrem dní a týždňov, ktoré v rôznych funkciách prežil na cestách. Peter Berčík ako jediný Slovák v histórii stál na čele československej atletiky - od augusta 1970 do októbra 1973 bol predsedom a potom až do roku 1983 prvým podpredsedom federálneho zväzu. Slovenskú atletiku viedol 13 rokov: od apríla 1969 do apríla 1982. Člen jej Siene slávy oslaví v auguste 75. narodeniny.

■ Dnes už si málokto ten fakt uvedomuje, ale je zaujímavý: slovenskej atletike tri desaťročia šéfovali Kremničania. Po vás nastúpil za predsedu SAZ Anton Ihring - kedy ste na seba prvý raz natrafili?

„Tóno bol len o dva roky mladší, vyrastali sme na jednom, pôvodne sokolskom ihrisku, ktoré malo 240-metrovú dráhu. Spomínam si, že v druhej polovici päťdesiatych rokov sme na ňom spolu ako tínedžeri organizovali dvadsaťboj, lebo desaťboj sa nám máli. Guľou sa vrhlo pravou aj ľavou rukou, skákalo sa z miesta aj z rozbehu...”

■ Kto vás zbláznil do atletiky?

„Dve tretiny športovcov či športových funkcionárov mojej generácie vyprofilovali gymnáziá a ich telocvikári. Ten môj, ktorý ma zasvätil do atletiky, sa volal Vojtech Rahl.”

■ Kremnica má športové tradície už z 19. storočia. V akom prostredí sa v meste rozvíjal šport uprostred dvadsiateho?

„Vo veľmi žičlivom. V zime všetky deti lyžovali a v lete sa niektoré pri troche šťastia mohli zoznámiť aj s tenisom, lebo dr. Teodor Lamoš, mestský archívár a neskôr vedecký pracovník Historického ústavu SAV, organizoval pre ne kurzy. Mne ako mladíkovi dokonca na istý čas zveril správcovstvo kurtov. V roku 1954 sa do rodného mesta z vojenských štúdií leteckva v Čechách vrátil Rudolf Čillík a hoci sa ešte len stával chýrnym bežcom, pôsobil aj ako tréner tzv. Športovej školy dorastu. Kremnické provinčné lyžovanie sa mu postupne podarilo dostať na úplne inú úroveň. Nabitý poznatkami uplatňoval koncepčný tréning na sebe, ale aj na zverencoch, z ktorých postupne vyrástlo viacero úspešných bežcov - od Fуска cez Páříčku, Slosiarika až po Sekajovú, neskôr olympijskú medailistku. Kľúčovú cestu k úspechu videl v atletickej príprave. Mimochodom, začínal uňho aj olympijský víťaz v chôdzi Jozef Pribilinec. V Čillíkovej úplne prvej skupine som bol aj ja, ale nemal som vytrvalostné gény. Na gymnáziu som sa našiel v atletike. Keď ma v devätnástich zdravotné problémy donútili s výškou a viacbojom skončiť, ostal som pri nej aspoň ako organizátor.”

■ Čo naštartovalo vašu raketovú funkcionársku dráhu?

„Stredoslovenská sekcia atletiky mala na prahu šesťdesiatych rokov núdzu o kádre, takže ma zakrátko určili za jej sekretára. Tak ako sekretár slovenského zväzu Alojz Ovečka neúnavne navštevo-

val najrôznejšie kluby a v snahe o zvýšenie počtu pretekov agitoval za usporadúvanie štítov miest, snažil som sa aj ja obchádzať kluby v regióne. Ich problémy som nastoloval ako zástupca kraja aj na slovenskom ústredí, kam ma občas prizývali. Atletika ma chytila ešte viac, keď som začal za vlastné v rámci turistických zájazdov navštevovať vrcholné podujatia v cudzine. Na prvé, belehradské majstrovstvá Európy 1962 som cestoval vedno so štatistikom Danielom Michalkom, rodákom z Važca, v tom čase učiteľom v Sučanoch, ktorý zostavil taký kvalitný návrh bodovacích tabuliek ženského päťboja, že technická komisia Medzinárodnej atletickej federácie ho vzala ako podklad na vypracovanie ich definitívnej podoby - bol zrejme prvým a neprávom zabudnutým Slovákom, ktorý sa v tejto oblasti presadil vo svete.”

■ Keď vás v apríli 1969 zvolili za šéfa slovenskej atletiky, nemali ste ešte ani 29 rokov. Čo tomu predchádzalo?

„Československá atletika sa riadila z Prahy, atletická sekcia pri Slovenskom výbore ČSŽTV nemsela v rokoch 1960 - 1966 usporadúvať ani majstrovstvá Slovenska. V rámci takzvaného obrodného procesu v roku 1968 však Slovensko získalo právo založiť si samostatný zväz ako súčasť federálneho. Udialo sa to na dvakrát. Na konferencii v novembri 1968 vznikol dočasný Slovenský atletický zväz, na čele ktorého ostal pôvodný šéf sekcie podplukovník Miroslav Vaněk, bývalý šprintér, pôvodom z Brna - jeho protikandidát, populárny rozhlasový reportér Gabo Zelenay prehral pomerom 2:25. Slovensko bolo vtedy rozdelené na Bratislavu a vidiek a metropola na slávistov a slovanistov... Ani na ďalšej konferencii v apríli 1969, na ktorej už Vaněk nekandidoval, sa bratislavské kluby nezhodli na kandidátovi. Renomovaní tréneri po funkciách netúžili a pedagógovia FTVŠ - české výnimky - boli po uši v teórii. V tej patovej situácii ma Emil Uhlík, bývalý považskobystrický atlét a funkcionár slovenskej telovýchovy, vyzval: Peter, musíš to zobrať! Ponuka prišla ako blesk z jasného neba. Bol som úradníkom na Okresnom národnom výbore v Žiari nad Hronom a mal som pred štátnicou a promóciami na Vysokej škole ekonomickej...”

■ Ako vás prijali v pražskom ústredí zväzu?

„Veľmi ústretovo. Výborné vzťahy som mal najmä s Janom Popperom, novinárom svetového formátu, mužom s obrovským nadhľadom

a vrodenu toleranciou, ktorý inicioval založenie českého zväzu a v roku 1969 sa stal predsedom novej Čs. atletickej únie. Jej vedenie sa vtedy konštituovalo na princípe parity: päť Čechov a päť Slovákov. Spravidla sa schádzalo v Prahe a musím priznať, že dosť zriedka za kompletnej účasti slovenskej polovice. Najpochvejšiu dochádzku mal ten, čo to mal najďalej - Košičan Ladislav Hlatký, dlhoročný šéf ústrednej komisie rozhodcov.”

■ Predpokladám, že okrem vás. Mali ste povest' pedanta a muža konsenzu - to zodpovedá vašej povahe, nie?

„Zaiste, ale aj tomu, z akého prostredia a poschodia som prišiel. Ja som sa o funkcie nehlásil, vybrali ma do nich ako východisko z núdze. Sprvu som mal skúsenosti len z verejnej správy, kde treba ľudí trpezlivo počúvať, až potom vyslovovať úsudky. Preto som logicky rešpektoval aj atletických odborníkov a snažil sa najmä o zosúladienie ich názorov v mene hlavného cieľa. To mi spolu s úctivým prístupom ku všetkým otváralo dvere. Niektorí mi vyčítali máľkosť, ale na takých postoch sa bez kompromisov nezaobídete. V začiatkoch pôsobenia vo vedúcich funkciách mi bol oporou, akýmsi tichým radcom Rudolf Holzer, všeobecne rešpektovaný nestor slovenskej atletiky, jej šéf v rokoch 1942 - 1947 a 1948 - 1949. V rozhovoroch s ním som pochopil filozofiu viac-rozmernosti riadenia takého organizmu, ako je športový zväz.”

V začiatkoch pôsobenia vo vedúcich funkciách mi bol oporou, akýmsi tichým radcom Rudolf Holzer, všeobecne rešpektovaný nestor slovenskej atletiky, jej šéf v rokoch 1942 - 1947 a 1948 - 1949.

■ V auguste 1970 sa únia pod nátlakom tzv. normalizátorov musela vrátiť k názvu zväz a šéfom československej atletiky sa prvý aj posledný raz stal Slovák. A o ďalšie dva roky vás takmer zvolili za člena rady Európskej atletickej asociácie...

„Máte pravdu, v doplňovacích voľbách vedenia EAA v roku 1972 mi na zvolenie chýbali len dva hlasy. Napriek dohode asi za mňa nehlasovali Maďari, ale ja som kandidatúru vnímal len ako pokus. Potešilo ma aj zistenie, že československá atletika má potenciál uchádzať sa o vážne funkcie. Môj nástupca Rudolf Dušek sa stal členom rady EAA rok po tom, ako ma nahradil, a napokon to dopracoval až na podpredsedu. Pravda, aj vďaka tomu, že sme ešte za môjho predsedovania v roku 1973 vo Viareggiu presvedčili šéfa talianskej atletiky Prima Nebiola, neskoršieho prezidenta IAAF, aby sa vo voľbe dejiska majstrovstiev Európy

(Pokračovanie na 22. strane)

ATLETIKA MA NABILA ENERGIU

(Dokončenie z 21. strany)

1978 zasadil za Prahu. A Duškovi ako predsedovi organizačného výboru najbližších ME sa potom už ľahšie kandidovalo..."

Ktoré z vrcholných podujatí počas vášho šéfovania československej atletike vám ostali najviac v pamäti – helsinki majstrovstvá Európy 1971 alebo mníchovská olympiáda 1972?

„Obe boli vyvrcholením pre viaceré osobnosti tej doby – diskára Daňka, stípiara Moravčika, diaľkárku Šuranovú, šprintérsku štafetu... Môj najnezabudnuteľnejší zážitok sa však viaže na aténske majstrovstvá Európy 1969 – na to, ako bratislavský lekár Alexander Bínovský priam zá-

Nad vodou vás v najzložitejších chvíľach držia desiatky jedincov fanaticky oddaných športu – pravdaže, v prípade, že na nich myslíte aj vtedy, keď prijímate rozhodnutia.

račne postavil na nohy zdánlivo beznádejne zranenú strednotratiarku Jarku Jehličkovú, a tá šokujúcim štýlom vo finále behu na 1500 metrov deklasovala všetky súperky."

Slovenskú atletiku ste viedli až do roku atén-ských ME 1982 – ako sa jej za vašej éry darilo?

„Preberal som ju v čase funkcionárskych zabomýšich vojen s úmyslom nastoliť pozitívnejšiu klímu, čo sa v zásade podarilo. Prevládla zdravá ctížiadosť ukázať, že Slovensko s vyššími kompetenciami dokáže viac. Nielen objaviť talenty, ale ich aj vo vlastných kluboch doviesť do európskej či svetovej špičky. V organizátorskej oblasti zasa dokázať, že má predpoklady popri chýrnom košickom maratóne usporadúvať aj všeatletický míting svetovej úrovne. Bratislavské preteky P – T – S narazili na silnú domácu konkurenciu v ostravskej Zlatej tretre i pražskom Rošického memoriáli, ktorá striehla na chybičky ich organizátorov, ale presadili sa najskôr v nej a potom si získali aj svetové uznanie. V sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch vznikla u nás plejáda podujatí – aj v dôsledku prvého bežeckého boomeru. Žiaľ, mnohé neprežili príkru ponovembrovú zmenu ekonomických podmienok."

Napokon ani povestná „péteeska"...

„Ešte viac ma mrzí, že dnes neexistuje súťaž typu Pohára Československého rozhlasu. To bol priam neprekonateľný fenomén rozvoja atletiky najmä na vidieku. Dedina kdesi na Orave či Kysuciach mala šancu dostať sa do celoštátneho finá-

le... To neprišlo zo dňa na deň, lebo rozvoj nezávisel od jednotlivcov, ale i od spoločenských podmienok. Na prelome päťdesiatych a šesťdesiatych rokov sa v akcii T („zetka" v oblasti telovýchovy) hŕfne začali stavať atletické dráhy – vytýčil sa cieľ, že ju musí mať každé okresné mesto. Dovtedy bola atletika až na výnimky odkázaná na školské dvory. Ak sme my, Kremničania na krajských majstrovstvách 1956 vyhrali skoro všetko, čo sa dalo, tak aj vďaka tomu, že sme mali aspoň 240-metrový ovál. Široko-daleko jediný štyristometrový bol v Piesku, ktorý vybudovala strojárka fabrika. Kým v roku 1958 neskolaudovali štadión SNP na Štiavničkách, regulárnu atletickú dráhu nemala ani Banská Bystrica..."

Po zriadení armádneho strediska vrcholového športu sa však stala baštou slovenskej atletiky a je ňou dodnes.

„Nebyť intelektuálneho zázemia v meste by to však nebolo mysliteľné. Mám na mysli ľudí ako Ľubomír Dropčo či Jaroslav Starší, ale najmä Róberta Rozima, ktorý zohral kľúčovú rolu. Nik nemal takú veľkú tréningovú skupinu a najmä nik nezávil k atletike toľkých nadšencov, ktorí dodnes v rôznych funkciách pôsobia v duchu jeho presvedčenia, že atletiku treba robiť v teréne. Alebo už ani nežijú, no stihli jeho odkaz naplniť, napríklad oravský fanatik Barnabáš Ťvegeš. Šťastím bolo aj to, že keď v sedemdesiatych rokoch nastala tartanová éra, na čele Krajského národného výboru v Banskej Bystrici stál otec výborného štvrtkára-prekážkára Ivana Daniša, olympionika 1972 a ôsmeho na ME 1971. Pomohol vybaviť mimoriadny prídel devízových prostriedkov na polozenie tartanu, podobne ako tri roky predtým

v bratislavskom prípade vtedajší predseda Ústrednej komisie ľudovej kontroly, neskôr prvý ponovembrový predseda SZTK Štefan Gašparík. Samozrejme, nemožno obísť ani zásluhy bratislavského trénera Štefana Molnára, ktorý na oboch dráhach vykonával čosi ako atletický stavebný dozor."

Prečo ste sa v osemdesiatych rokoch stiahli z atletiky?

„Mal som pocit, že už len statujem. Vo federálnom zväze vznikla sekcia v sekcii zaoberajúca sa podpornými prostriedkami, ktorá nás chvalabohu do toho nezasväčovala, ale pre mňa to bol signál, že tam už nemám čo hľadať. Keď ma v roku 1981 navyše uhovorili, aby som sa stal aj okresným predsedom telovýchovy, začalo toho byť v kombinácii s povinnosťami v povolani a množstvom cestovania na mňa priveľa – s odstupom som vďačný rodine za toleranciu."

Profesne ste celý život pôsobili v oblasti verejnej správy, po Novembri istý čas aj ako námestník ministra vnútra. Ako s časovým odstupom hodnotíte obdobie atletického funkcionárstva?

„Práca v atletike mi dala úžasne veľa do života. Aj emocionálne ma nabila energiou. Riadiť inštitúciu založenú na báze dobrovoľnosti je fascinujúce. Nad vodou vás v najzložitejších chvíľach držia desiatky jedincov fanaticky oddaných športu – pravdaže, v prípade, že na nich myslíte aj vtedy, keď prijímate rozhodnutia. Atletika nie je len množina pretekárov, vôkol nich predsa pôsobia stovky ďalších ľudí, a to dobrovoľne, z presvedčenia, z lásky k nej. Pred každou zmenou si treba klásť otázku, čo spôsobí tam dolu – pomôže alebo ublíži?"

MARIÁN ŠIMO

Peter Berčík zamlada koketoval aj s tenisom: na snímke z jeho aparátu je vľavo ako „staršina" skupiny absolventov kurzu vedeného dr. Teodorom Lamošom (vpravo).

Bývalá kapitánka národného tímu sa rozlúčila s reprezentáciou v spoločnosti maskotov Európskych hier 2015.

Ivona začala s atletikou ako stredoškolačka u trénerky Evy Charfreitagovej, mamy neskoršieho kladivárskeho majstra Európy a dvoch nádejných vrhačiek. Od roku 1991 sa jej diskársky kumšt spájal s trénerom Karlom Šulom a klubom Slávia UK Bratislava, v ktorého drese v olympijskom roku 1996 posunula svoj osobný rekord do blízkosti hranice 60 metrov. Aj po návrate na trnavský štadión Slávie a už bez trénerského dohľadu pokračovala v úžasnej dominancii. „Telo si pamätá, čo natrénovalo,“ zvykla vraviť. „Väčšina súperiek skončí s atletikou skôr, než vycibíri techniku, už v osemnástich-devätnástich...“

Tomanová sa na rozdiel od nich rozlúčila s aktívnou činnosťou až dva roky po štyridsiatke. Keďže okrem bakalárskeho titulu z Materiálovo-technologickej fakulty STU má už dlhšie nielen rozhodcovskú, ale aj trénerskú kvalifikáciu (v atletike i vo fitnes), navyše pôsobí ako telocvikárka

Nádherná bodka za rokmi driny

Nisk je doména Trnavčaniek. V prvej sedmičke najlepších Sloveniek histórie figurujú štyri. Rekordérkou je už vyše tri desaťročia Gabriela Hanuláková (64,00 m) a hneď za ňou, ešte pred sestrami Charfreitagovými (už nebohá Radka je štvrtá s 50,68, Eva siedma s 49,58), figuruje Ivona Tomanová-Holubová (59,24).

Ivona je výnimočný zjav, priam úkaz: 21-násobná majsterka Slovenska v jednej a tej istej disciplíne! Od roku 1992 nezískala diskársky titul len dvakrát – keď na šampionáte pre zranenie alebo materstvo neštartovala (1995 a 2005). Jej úžasná séria sa však skončila, po premiérových Európskych hrách oznámila koniec kariéry. Akurát 22 rokov po prvom štarte za Slovensko: vtedy ešte pod menom Holubová nastúpila v C-skupine Európskeho pohára v Rotterdame, teraz ako Tomanová v III. lige majstrovstiev Európy v Baku.

„Pôvodne som sa pohrávala s myšlienkou zakončiť pretekársku dráhu už po minuloročnej sezóne, no keď výkony v úvodných tohtoročných pretekoch signalizovali, že by som sa mohla nominovať do Baku, povedala som si, že ešte vydržím,“ priblížila myšlienkový pochod dlhoročná kapitánka národného družstva. „Nešlo totiž len o majstrovstvá Európy, ale aj o Európske hry, dokonca historicky prvé. V roku 1996 som splnila B-limit na olympijské hry, ale na nomináciu do Atlanty nestačil. Takže štart na hrách v azerbajdžanskom Baku som vnímala aj ako šancu na malú satisfakciu – nielen ako koniec diskárskej kariéry, ale tiež ako symbolickú rozlúčku s reprezentáciou.“

Domov sa vrátila nadšená: „Zažila som nádhernú bodku za rokmi driny a odriekania. Hry ostávajú v mojej pamäti ako čerešnička na torte mnohých osobných športových zážitkov. Podmienky pre športovcov sa blížili úrovni najvrcholnejších medzinárodných športových podujatí a človek

V rodinnom kruhu: po ľavici nádejná plavkyňa Barbora, po pravici manžel a staršia Veronika.

mal problém vysporiadať sa so súťažnou nervozitou, čo sa mi – priznávam – veľmi nepodarilo...”

Trnavský región má dokonca ešte bohatšiu diskársku minulosť než sa zdá z dlhodobých tabuliek. Vôbec prvou slovenskou atlétkou, ktorá reprezentovala na olympijských hrách, bola Margaréta Schieferová, rodáčka z Trstína – krútila sa v diskárskom kruhu na OH 1936 v Berlíne a skončila dvanásť. Pravda, k atletike sa dostala v Košiciach, potom sa ako doktorka práv vydala kamsi do Rakúska (volala sa Imhofová aj Dusbyová), kde sa po druhej svetovej vojne jej stopa stratila aj historikom. V sedemdesiatych rokoch na trnavskej Kopánke vyrástla rekordérka Hanuláková, no po štúdiu na FTVŠ ostala pôsobiť ako trénerka v Bratislave. Aj Tomanová hádzala za Sláviu UK, ale napokon sa vrátila domov.

na súkromnej škole, vzbudzuje to nádej, že diskársky kruh v Trnave nezostane prázdny.

Jedna z jej dvoch dcér už kráča v maminých stopách, pravda, nie v atletike. Štrnásťročná Barbora Tomanová, žiačka Športového gymnázia Jozefa Herdu, zbiera úspechy v bazéne. Ako členka plaveckého klubu STU Trnava a zverenka syna legendárneho plaveckého odborníka Ladislava Hlavatého je sľubnou žiačkou a juniorskou reprezentantkou Slovenska. Medailovú zbierku zo slovenských šampionátov obohatila už aj o národné rekordy, ba splnila účastnícke kritériá nielen na juniorské majstrovstvá sveta v Singapure, ale aj na Európsky olympijský festival mládeže, ktorý bude na prelome júla a augusta v Tbilisi. Mama Ivona končila svoju pretekársku kariéru v diskárskom kruhu z azerbajdžanskej strany Kaukazu, dcéra Barbora zrejme začne tú plaveckú v bazéne z gruzínskej...

JOZEF POLEŠENSKÝ

IVONA TOMANOVÁ

- ❑ **Narodená:** 24. októbra 1972 v Trnave ako Ivona Holubová.
- ❑ **Kluby:** Slávia Trnava (do 1991 a od 2007), Slávia UK Bratislava (1991 – 2006)
- ❑ **Osobné rekordy:** disk 59,24 (r. 1996 – 2. slovenský výkon v histórii), guľa 13,79 (1995, hala), hod kladivom 46,33 (2000).
- ❑ **Rodina:** manžel Peter, bývalý extraligový volejbalista, dnes šéftrener volejbalového klubu HIT Trnava, dcéry Veronika a Barbora.

LIAHEŇ MLADÝCH ATLÉTOV V SPARTE POVAŽSKÁ BYSTRICA DRŽIA

hlázni zo štadióna – tak definoval seba a siedmich kolegov tréner atletického oddielu považskobystrickej Sparty Milan Laurenčík. Na starej škvarovej dráhe zanedbaného štadióna, na ktorom netečie ani teplá voda, zveľaďujú talent atletickej mlade z Považia. Keď ho pred polstoročím otvárali, patril k najmodernejším v Československu a oddiel tiež dávali za príklad...

Písať o považskobystrickej atletike a nespomenúť Josefa Kučeru, jedného z jej priekopníkov, je nemysliteľné. Veď rodák z Brna, ktorý zomrel v decembri 2013 vo veku 91

futbalovom ihrisku. V roku 1964 sa však tešili z úplne nového štadióna TJ ZVL Považská Bystrica so štyristometrovou dráhou. Päť rokov po otvorení hostil atletické majstrov-

ŠTADIÓN SCHÁT'RAL,

mohol chváliť až 228 medailami z federálnych šampionátov rôznych vekových kategórií – z nich bolo 62 zlatých. Navyše aj 375 titulmi a viac ako tisícou (1090) medaili z majstrovstiev Slovenska.

ESÁ KUČEROVEJ ÉRY

Každá etapa v histórii klubu mala svoje hviezdy či hviezdíčky. Z tej

stredoslovenského zväzu, neskôr predsedom športovo-technickej komisie SAZ a keďže ešte z vojnového pôsobenia v čs. zahraničnej armáde ovládal jazyky, výdatne pomáhal aj v organizácii veľkých motocyklových podujatí na Považí (Šesťdňové, enduro). „Vždy šiel na plný plyn,“ potvrdzuje Milan Laurenčík, šéftrener slovenskej mládežníckej reprezen-

Milan Laurenčík (v strede) na svetovom seminári mládežníckych atletických trénerov v Dauhe v spoločnosti bývalého zverenca Ľuboša Benka, ktorý je už dlhšie trénerom v Katare, a dnes najväčšej svetovej hviezdy skoku do výšky Katarčana Mutazza Essu Baršima - Benko ho viedol dve sezóny pred jeho prvým veľkým triumfom na juniorských MS 2010.

Odchovanci považskobystrickej atletiky vynikajú všestrannosťou - aktuálnym príkladom je Lucia Slaničková, skvelá sedembojarka, ale aj diaľkárka a odvlani slovenská rekordérka na 400 m prekážok.

rokov, sa staral o jej chod vyše šesť desaťročí. Na Považie prišiel v roku 1948 v ruke s čerstvým diplomom komerčného inžiniera a v srdci so záľubou v atletike, s ktorou začal už ako štrnásťročný v Brne. Zlákal ho priateľ, ktorý robil v tamajších strojárňach. Myslel si, že vydrží rok-dva, ale nakoniec zostal natrvalo.

V Považskej Bystrici vznikol atletický oddiel spolu s futbalovým a tenisovým už v roku 1939 vo vtedajšom klube s názvom Munička. Po vojne však existoval len na papieri, jeho činnosť rozhýbal až Kučera. Pod jeho vedením sa prepracoval medzi najlepšie v Československu.

1964: ŠTADIÓN AKO IMPULZ

Atlétom sprvu slúžil len tristo-

metrový bežecký ovál na starom stvá Československa – pamätne tým, že boli prvé na Slovensku po štrnástich rokoch, ale aj organizátorskou precíznosťou. Stal sa dokonca aj dejiskom medzištátneho stretnutia mužov Československa a Maďarska.

Keď na ňom neskôr začali pracovať platení tréneri Štefan Miklovič a Peter Ihring, atletický oddiel sa rozrástol až na 185 (!) členov. Len starších a mladších žiakov evidoval 95, čiže viac než je teraz v atletickej Sparte všetkých členov dokopy...

Zlatým vekom považskobystrickej atletiky bol záver šesťdesiatych rokov a sedemdesiate – v jednej sezóne získali Považania desať dorasteneckých titulov bývalého Československa! V roku 1999 sa klub na oslavách polstoročnice

úplne prvej Josef Kučera vyzdvihol najmä najrýchlejšieho slovenského šprintéra v rokoch 1956-57 Mariána Gáborika a z ďalšej okrem štvornásobného šampióna nad vysokými prekážkami Štefana Mikloviča aj manželov Petra a Annu Ihringovcov, ktorí kraľovali slovenským viacbojom a získali spolu 10 titulov. Spomenul aj guliara Dušana Hamara, ktorý na vôbec prvých juniorských ME (1970) skončil desiaty a neskôr trikrát získal slovenský seniorský titul – dnes je vážený profesor na bratislavskej FTVŠ a predseda Slovenskej spoločnosti telovýchovného lekárstva. „Najväčší talent však mal skokan a šprintér Jozef Holeš, ktorý získal dovedna 32 titulov majstra kraja a Slovenska,“ tvrdil.

Kučera bol aj sekretárom

tácie do 17 rokov, ktorý s ním mal možnosť dlhšie spolupracovať, lebo v Považskej Bystrici pôsobí už od roku 1988.

LAURENČÍKOVO TOP KVARTETO

Laurenčík, rodák z Trenčianskych Teplíc, bol zmlada strednotratiar a stípiar s osobnými rekordami na 1500 m 3:52,38 a na 3000 m prek. 9:01,50 min, ktorý získal dva majstrovské tituly v krose. Po skončení bratislavskej FTVŠ prišiel na Považie ako kvalifikovaná posila pedagogického zboru pre triedy s vrcholovou športovou prípravou pri Strednom odbornom učilišti strojárskom.

Jeho trénerskými rukami prešli mnohí talentovaní juniori. Zo zverencov je najviac hrdý na dvojicu

NAD VODOU S VYPÄTÍM VŠETKÝCH SÍL OBDIVUHODNÍ FANATICI

NADŠENCI OSTALI

SPARTA P. BYSTRICA V ČÍSLACH

Počet členov	80 (52 mužov, 28 žien)
Počet pretekárov	80
Počet trénerov	8, z nich 4 externí
Počet rozhodcov	10

prekážkarov Radoslav Holúbek a Boris Vazovan, ako aj na ich kolegyné – Andreu Holleyovú a Meritu Bytyqiovú. Traja z nich reprezentovali aj na veľkých podujatiach. „Holúbek bežal 400 m prek. aj vo štvrtkárkej štafete na olympiáde 2000 v Sydney, Vazovan má bronz zo 400 m prek. na juniorských MS 1997 v Lubľane a Holleyová bola na ME 2014 členkou štvrtkárkej štafety,“ pripomína.

2015: ŠTADIÓN AKO HANBA

Dnes má atletický oddiel Sparty Považská Bystrica iba osemdesiat členov. Kedysi však klub podporovala veľká strojárka fabrika, zväz, krajský a miestny národný výbor... Dnes mu občas prispeje mesto

a posledné dva roky trochu zväz. To je všetko.

„Dlhodobu sa usilujeme vybudovať atletickú dráhu s umelým povrchom, no to sa nám vôbec nedarí,“ reagoval Laurenčík na otázku, čím im ako fanatikom vyrýva najväčšie vrásky na čele. „Bez kvalitnej dráhy je však ďalší rozvoj atletiky nemysliteľný. Neviem, či ešte v niektorom porovnatelnom meste funguje atletický klub v takých žalostných podmienkach...“

Súbežne pôsobí ako tréner aj v klube Spartak Dubnica nad Váhom a v rokoch 2003 – 2011 mal úväzok tiež v športových triedach považskobystrickej III. ZŠ.

„Prečo to robím? Lebo ako večný optimista verím, že práca, ktorej sa venujem 27 rokov, má naozaj zmysel. Stále ešte dúfam, že vodcovia tejto krajiny si uvedomia, aký význam majú pre spoločnosť aktivity nedocenených športových nadšencov. Ak nenájdu podporu, proces zániku takých atletických centier z nášho regiónu, akými voľakedy boli Dolný Kubín, Ružomberok, Kysucké Nové Mesto či Žilina, bude nezadržateľne pokračovať,“ zdôraznil.

ZAÚČAJÚ UŽ ŠKÔLKÁROV

„Beh, hod i skok nás baví, atletom budeme radi,“ je ústredné motto materských škôlok, ktoré sa aktívne zapojili do celoslovenskej kampane pod názvom „Atletika deťom“. Jedným z jej veľkých podporovateľov je aj Laurenčík, ktorý od roku 2011 trénersky pôsobí aj v atletickej škôlke s názvom Spartankovia. Usiluje sa nájsť ďalšie talenty pre považskobystrickú atletickú Spartu. Budúcich nástupcov výškára Ľuboša Benka, prekážkára Viliama Papša či všestrannej Lucie Slaničkovej, považskobystrických osobností zo začiatku 21. storočia.

Laurenčík verí, že ich menoslov sa bude ďalej rozrastať. Napriek panujúcim podmienkam. Ved' v Považskej Bystrici majú korene až siedmi

súčasní mládežnícki reprezentanti, ktorých v národných žiackych a dorasteneckých výberoch vedie ako tréner SAZ zodpovedný za mládež. Za všetkých spomeňme aspoň osemstovkára Andreja Mitašika, ktorý nedávno splnil limit IAAF na MS do 17 rokov v kolumbijskom Cali.

Osmička „bláznov zo štadióna“ si svoju prácu čoby hobby robí veľmi dobre. A vedenie klubu na čele s predsedom Zdeňkom Kojanom ešte stále vie nezáujem vrchnosti

účinne nahradiť kolektívnym duchom funkcionárov, trénerov i pretekárov. Podľa Laurenčíka je devízou klubu najmä to, že má všetky zložky už viac rokov rovnomerne rozložené v celej palete vekových kategórií. Tak ako sa Laurenčík a spol. dokážu s plnou vážnosťou venovať deťom v predškolskom veku, vedia vychovávať aj uchádzačov o účasť na olympijských hrách, na MS alebo ME juniorov aj dospelých.

ŠTEFAN ŽILKA

GALÉRIA AO SPARTA P. BYSTRICA

Radoslav Holúbek bežec na 400 m prek. (50,18, štvrtý v historických tabuľkách SR), spoludržiteľ stále platného rekordu SR na 4 × 400 m 3:06,02 (s Lopuchovským, Vazovanom a Š. Balošákom), účastník OH 2000 v Sydney (400 m prek. – 40., 4 × 400 m – 27.), dvanásť na juniorských MS 1994, neskôr člen VŠC Dukla Banská Bystrica.

Boris Vazovan bežec na 400 m prek. (51,05, šiesty v historických tabuľkách SR), spoludržiteľ stále platného rekordu SR na 4 × 400 m 3:06,02 (s Holúbkom, Lopuchovským a Š. Balošákom), bronzový na juniorských ME 1997, účastník juniorských MS 1996 (16.), neskôr člen Dukly Banská Bystrica.

Ľuboš Benko skokan do výšky (225 – šiesty výkon slovenskej histórie), šiesty na juniorských ME 1993, neskôr člen Slávie UK Bratislava, po kariére tréner v Katare, kde viedol o. i. dnes hviezdneho Mutaza Baršima.

Viliam Papšo bežec na 110 m prek. (13,83, tretí v historických tabuľkách SR), účastník halových ME 2013 (60 m prek. – 21.) a ME 2014 (110 m prek. – 29.), neskôr člen VŠC Dukla Banská Bystrica.

Lucia Slaničková bežkyňa na 400 m prek. (56,96 – slovenský rekord), sedembojárka (5780 – tretia v historických tabuľkách SR), dialkárka (637 – siedma), spoludržiteľka slovenských oddielových rekordov s tímom Dubnice na 4 × 100 m 46,82 (Bučková, Mokrášová, Kršáková) a 4 × 400 m 3:40,64 (Bučková, Mokrášová, Holleyová), na 400 m prek. osemnásť na ME 2014, trinásť na juniorských ME 2007, dvadsať na MS 2005 do 17 rokov, v dialke osemnásť na halových ME 2015, po odchode z P. Bystrice členka AK Spartak Dubnica nad Váhom.

Andrea Holleyová šprintérka a bežkyňa na 400 m prek. (59,52 – šiesta v historických tabuľkách SR), spoludržiteľka slovenského oddielového rekordu na 4 × 400 m s tímom Dubnice 3:40,64 (Bučková, Mokrášová, Slaničková), so štafetou SR 4 × 400 m štrnásť na ME 2014, po odchode z P. Bystrice členka AK Spartak Dubnica nad Váhom.

Zuzana Mokrášová-Mrákavová sedembojárka (5108 – deviata v historických tabuľkách SR), veteránska vicemajsterka sveta 2007 nad 40 rokov v sedemboji, neskôr členka AK Spartak Dubnica nad Váhom.

Posledným z bohatej línie prekážkarov začať ešte štvornásobným slovenským šampiónom na 110 m prek. a jedným z prvých interných trénerov Štefanom Miklovičom je Viliam Papšo, účastník dvoch európskych šampionátov.

HRITZA STRIEDA GARAJ

Výkonný výbor SAZ má od 24. júna nového člena – Jána Garaja z MAC Redox Lučenec. Bývalý popredný slovenský vytrvalec Peter Hritz, ktorý je starosta podtatranskej obce Nová Lesná, sa vzdal ďalšieho pôsobenia v exekutive zväzu 13. mája pre pracovnú vyťaženosť. Štyridsaťpäťročný Ján Garaj by mal patrónovať komunikáciu s klubmi a oblastnými zväzmi a tiež pomáhať v oblasti mar-

ketingu. V Lučenci pôsobí ako tréner i funkcionár a bol aj zástupca stredoslovenského oblastného zväzu v dozornej rade SAZ. Na jeho miesto musí teraz vedenie oblasti kooptovať nového člena. Bývalý špičkový oštepár Ján Garaj ako člen bansko-bystrickej Dukly trénoval s legendárnym Janom Železným a v roku 1990 vo veku 20 rokov hodil v Aténach 79,60 m.

(gb)

Košice žnú zaslúžené pocty. Východoslovenskú metropolu v júni vyhlásili za Európske mesto športu 2016 (v kategórii miest od 25-tisíc do 500-tisíc obyvateľov), ale ešte predtým sa jej ušli dve domáce ocenenia. Na aprílovom valnom zhromaždení Slovenského olympijského výboru prevzal prezident košického Maratónskeho klubu Štefan Daňo výročnú Trofej SOV za rok 2014 ako uznanie organizátorom najstaršieho európskeho maratónu k deväťdesiatinám (na snímke spolu s viceprezidentmi SOV Vladimírom Millerom a Ľuborom Halandom) a ešte v ten deň plénum schválilo aj kandidatúru Košíc na usporiadanie Európskeho olympijského festivalu mládeže 2021 – súčasťou programu letnej verzie je aj atletika. Foto: JÁN LUKY

STOP PRE BICIANA

Slovenská atletika má, žiaľ, jubilejný, desiaty dopingový prípad v ére samostanosti od roku 1993. Disciplinárna komisia SAZ 21. júna na zasadnutí v Skalici potrestala prekážkara a viacbojára Andreja Biciana 18-mesačným zákazom činnosti od 9. 5. 2015 do 9. 11. 2016 za pozitívny antidopingový test na zakázanú látku carboxy-THC zo skupiny kanabinoidov (napríklad marihuana, hašiš) z 9. mája v 1. kole ligy v Bratislave. Tridsaťjedenročnému atlétovi Slávie UK Bratislava zároveň zrušila všetky výsledky dosiahnuté od 9. mája,

čiže umiestenia v našej lige, v B-kategórii EP klubov v Dubnici i v B-skupine I. českej ligy, kde hosťoval za Sokol Hradec Králové. Proti rozhodnutiu disciplinárky sa môže odvolať do 15 dní od doručenia verdiktu.

Bician na zasadnutí DK zdôraznil, že cieľ jeho konania nebolo zvýšenie športovej výkonnosti. Pri pustil, že urobil veľkú chybu, keď z nerozvážnosti prijal do svojho organizmu zakázanú látku v potrave. Prejavil však snahu o nápravu a chce v budúcnosti pokračovať v športovej činnosti.

(gb)

OPUSTILI NÁS

VLADIMÍR DEVÁTÝ (8. mája 1934 – 14. januára 2015), rodák z českej obce Dolní Kalná (okres Trutnov), s chôdzou začínal v Autoškole Mladá Boleslav, od 1968 chodec Strojárne, resp. ZTS Martin, kde pôsobil ako dôstojník z povolania, neskôr úspešný tréner (zverenci Bartoš, Parolek, Valíček, Madaj, Babík, Zemková, Brozmanová a i.), priekopník ženskej chôdze na Slovensku, vydavateľ časopisu Slovenská chôdza (1997 – 2006).

TIBOR KLÁDEK (11. mája 1932 – 19. mája 2015), diskár s osobným rekordom 40,42 (r. 1958),

tréner a atletický funkcionár v Košiciach, Žiline a v Bratislave, dlhoročný predseda oddielu Slovana, neskôr pôsobil aj v Interi.

VLADIMÍR HURTOŇ (16. júna 1934 – 15. mája 2015), špačinský rodák, skokan o žrdi, osobný rekord 380 (1960), v r. 1959 – 1968 profesionálny tréner Slovana (prapravoval o. i. kladivára Martina Šebestu, v začiatkoch šprintéra Dušana Švábyho), od 1969 Slávie SVŠT, v r. 1972 – 1974 počas učňovského pôsobenia v Slovnafte viedol aj neskoršieho diskárskeho majstra sveta a Európy Imricha Bugára, rozhodca a funkcionár.

OSLAVUJÚ

75 PETER BERČÍK: narodený 20. augusta 1940 v Martine, bývalý šéf čs. aj slovenskej atletiky – rozhovor na 20. - 22. strane.

FRANTIŠEK VAVRINČÍK: narodený 18. septembra 1940, v mladosti popredný trojskokan (osobný rekord 15,52 z r. 1968), absolvent FTVŠ na Karlovej univerzite v Prahe, člen Dukly Praha, od 1966 Dukly Banská Bystrica, neskôr jej tréner skokov a starší tréner atletiky (jeho zverencami istý čas boli aj Pavol Tolnay, Pavol Sasín, Karel Jelínek, Jiří Lesák, Ladislav Orviský, Lubomír Roško), zástupca veliteľa strediska, od roku 1981 asistent trénera, resp. kondičný tréner prvotligových futbalistov Dukly B. Bystrica.

70 KAZIMÍR HUNČÍK: narodený 4. júla 1945 v Novej Vsi nad Váhom, bežec-stípiar, začínal vo Vítkoviciach, neskôr tréner a dodnes duša atletiky v Novom Meste nad Váhom (tajomník AFK), v r. 1987 ako šéf Považského maratónu navrhol novú trať do Květnéj-Strání a späť, ktorú Cierpinského zvereneček Heilmann (NDR) zabehol za 2:11:34, takmer 20 rokov najlepší čas dosiahnutý na Slovensku; s Vladimírom Borským ako prví u nás zabezpečovali online počítačové výsledky pretekov; rozhodca, štartér, funkcionár SAZ, člen exekutívy 2004-12, predseda organizačnej, neskôr ekonomickej komisie, dodnes správca členskej registrácie zväzu.

DUŠAN VALENT: narodený 10. augusta 1945 v Banskej Bystrici, zamlada cyklista, basketbalista a atlét – v Slávii PF (1964-67), potom v Dukle Banská Bystrica, kde bol tréner mládeže (1970-79 hlavný), od 1980 úspešný tréner stredných a dlhých behov; jeho zverenci dodnes držia 11 slovenských rekordov na tratiach od 1 míle po maratón: Róbert Štefko 9, Miroslav Vanko 2, jeho prípravou prešiel aj stípiarsky rekordér Milan Slovák; Štefko skončil na ME 1994 štvrtý na 10 000 m (7 stotín za bronzom), v r. 2000 bol najrýchlejší európsky polmaratónec (1:00:29), na MS 2001 v krose v africkej konkurencii desiaty a stále je jediný Slovák s časom pod 2:10 v maratóne; jeho zverencami boli o. i. Bičian, Behúň, Barus, Láničiek, ale istý čas bol aj atletickým trénerom skvelého moderného päťbojára Milana Kadleca; aj dnes okrem slovenského šampióna v polmaratóne a na 10 000 m Jozefa Urbana (a pár ďalších atlétov) trénuje aj reprezentantov v modernom päťboji či triatlone.

60 PETER STRAŇOVSKÝ: narodený 2. júla 1955 v Palárikove, mladší z bratov, ktorí už roky držia nad vodou atletiku v Nových Zámkoch, zamlada strednotratiar, neskôr úspešný tréner, vyhľadávač talentov, štatistik a funkcionár AC, jeho synovia Martin a Tomáš sú hádzanárske reprezentanti Slovenska.

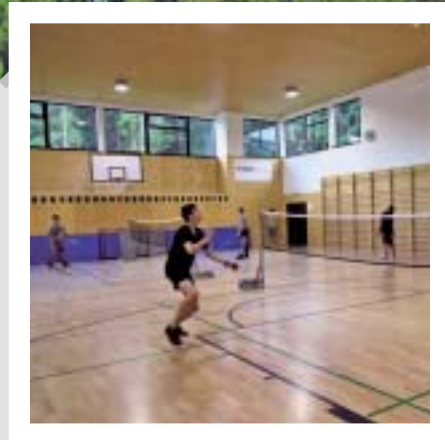
Priamo v srdci krásneho prostredia Oravy v tesnej blízkosti starobylého hradu a najväčšej slovenskej priehrady sa nachádza hotel s moderným športovým a spoločenským zázemím , ktorý je ideálnym miestom pre realizáciu aktívneho oddychu.

VÝNIMOČNÝ REZORT UPROSTRED ORAVY

**ŠPORTOVÉ SÚSTREDENIA, KONDIČNÁ PRÍPRAVA,
FUNKČNÉ TRÉNINGY, REGENERAČNÉ POBYTY**

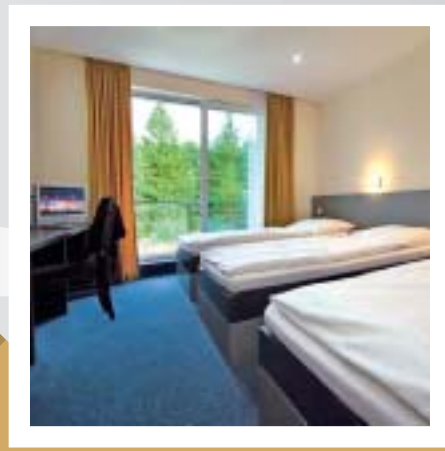
**Vyhrievaný vonkajší a vnútorný bazén, detský bazén,
zimný štadión s ľadovou plochou,
krytá telocvičňa,
 ihrisko s umelou trávou a nočným osvetlením,
wellness,
fitness centrum,
lanová dráha,
altánok na opekanie,
výborná poloha neďaleko Oravskej priehrady,
ideálne podmienky na vodné športy.**

**MODERNÉ IZBY SÚ UMIESTNENÉ
V DVOCH PREPOJENÝCH BUDOVÁCH**

Celková kapacita hotela je 162 lôžok.

24 izieb Deluxe,
 16 izieb Classic,
 8 apartmánov.

Oravská priehrada 200, Námestovo
tel.: +421 43 5832 600
e-mail: recepacia@hotelaltis.sk

www.hotelaltis.sk

Spolu sme opäú podporili dobrú vec. Hakujeme!

Tento rok sa nás v ôsmich slovenských mestách zúčastnilo 16 388 a spoločnými silami sme vyzbierali štedrú sumu 49 484 EUR, vďaka ktorej si viac ako 200 detí z detských domovov užije leto plné zážitkov v športovo-vzdelávacích táboroch zorganizovaných Slovenským atletickým zväzom.

K Tesco Behu pre život sa tento rok prvýkrát pripojila aj Detská atletika prostredníctvom sprievodných aktivít – Detských atletických hier a Juniorskej maratónskej štafety. Detských atletických hier sa zúčastnilo až 1 975 detí zo základných škôl z celého Slovenska. Do Juniorskej maratónskej štafety, ktorá sa bežala súčasne s hlavným behom, sa celkovo zapojilo 190 študentov stredných a vysokých škôl.

TESCO
Beh pre život

Viac informácií na www.tesco.sk

